

ODSTÍNY ŽIVOTA

Smrt je jenom začátek...

Lusy Adams

PROLOG

Byl šestý listopad. Dřív jsem ten den nedočkavě vyhlížela, koneckonců měla jsem narozeniny. Už tři roky je nikdo neslavil. To datum teď označovalo tragédii.

Schovávala jsem se ve stínu vysokých budov, mokrá jako myš a promrzlá na kost. Po tváři mi stékal déšť a maskoval moje slzy. Nedokázala jsem odejít. Nemohla jsem odtrhnout oči od dvojice usazené u výlohy útulné kavárny přes cestu, i když mi z pohledu na ně pukalo srdce.

Tmavovlasá dívka se zasmála a zlehka se dotkla ruky svého společníka. To gesto překypovalo důvěrou, ale neskryval se v něm ani náznak romantiky. Nebyli milenci, jen nejlepší přátelé sdílející zármutek. Ona se jmenovala Jessica Goodwyn-Youngová, moje starší sestra. On byl Scott Morgan, láska mého života. Sešli se, aby se navzájem podpořili a společně se vypořádali s ozvěnami ztráty, kterou jim dnešní den připomínal.

Jejich žal byl úplně zbytečný, ale nemohla jsem jim nijak ulevit. Přestože jsem stála jen pár metrů od nich, vzdálenost mezi námi se nedala překonat – už jsme se víc nenacházeli ve stejném světě. Nemohla jsem jít dovnitř a říct jim, že jsem se vrátila a všechno bude zase v pořádku.

Byla jsem mrtvá. Nic už nikdy nebude v pořádku.

1. ŽIVOT PO SMRTI

Nesnášela jsem Vánoce.

Nebylo tomu tak vždycky. Jako malá jsem se nemohla dočkat, až se ráno poběžím pod stromeček. V deseti jsem ale pochopila, že to jediné, co jsem si opravdu přála, jsem nemohla nikdy dostat, a na Vánoce zanevřela. Skutečnost, že byl Štědrý večer, mě tudíž nechávala chladnou. Pro mě to byla noc jako každá jiná, plná lítosti a beznaděje. Všechny ty rozzářené tváře, které jsem mījela na ulici, moji mizérii jen prohlubovaly. Připomínaly mi, jak moc sama a ztracená jsem byla.

Možná proto jsem se rozhodla vrátit do Chicaga, přestože jsem se po tom emocionálním fiasku na moje narozeniny zařekla, že tam už nikdy nevzkročím. To město představovalo středobod mého vesmíru, můj život v něm začal i skončil a všechno mezi tím. Chtěla jsem tam zase patřit, aspoň na chvíli se cítit doma.

Jasně, prázdný hřbitov se dal sotva nazývat domovem, ale neměla jsem moc na výběr. Nemohla jsem riskovat a jít mezi lidi, protože co kdybych narazila na někoho známého? Těžko bych vysvětlovala, proč jsem nehnla dva metry pod zemí. Tak jsem skončila tady, opřená o vlastní náhrobní kámen, a užívala si ironii toho, že jsem se pro jednou zase nacházela tam, kde bych být měla.

Můj hrob zel prázdnotou už půl roku. Na návrat mezi živé se mi ani po takové době nevzpomínalo snadno. Byla to ta nejhorší věc, jakou jsem kdy zažila, smrt počítaje. Probudit se v rakvi, zahrabaná hluboko pod zemí, s omezenou zásobou kyslíku a bez zřejmé cesty ven... Řekněme, že to na mně zanechalo následky.

Pořád jsem netušila, jak jsem se tehdy dostala ven. Možná jsem se v záchvatu paniky přenesla sama, možná mi někdo pomohl. Věděla jsem jen, že v jednu chvíli jsem zoufale lapala po dechu a nehty škrábala tvrdé dřevo nade mnou, a v tu další jsem stála na hřbitově uprostřed noci a příjemný letní váněk mi nadzvedával oblíbené šaty. Dočasnou vlnu euforie rychle vystřídalo zděšení. Zběsile jsem se rozhlížela kolem, hledala jakékoli racionální vysvětlení nastalé situace, srdce až v krku. Tehdy se poprvé zjevil Liam. Vystoupil ze stínů, vysoký a neobyčejně pohledný, tmavé vlasy sčesané dozadu, což ještě zdůrazňovalo výrazné linie jeho lícních kostí. Jeho tělesné schránce

táhlo na čtyřicet, ale vážnost v obličejí mu několik let přidávala. Až časem jsem zjistila, že ve skutečnosti byl mnohonásobně starší. Pokud mluvil pravdu, jeho věk se počítal na tisíce.

„Chápu, že jsi zmatená, ale nemusíš se bát,“ uklidňoval mě. Hlas měl vřelý a konejšivý, poskytoval mi klamný pocit bezpečí. „Vše bude brzy dávat smysl.“

Přistoupil o dva kroky blíž.

Když vás na hřbitově osloví cizinec a plácá nesmysly, rozumnou reakcí by bylo vzít do zaječích. Uvědomovala jsem si to. Nedokázala jsem se hnout. Byla jsem z něj tak rozčarovaná, omámená jeho magickou aurou, že jsem tam jen stála a zírala na něj, ztracená v jeho smaragdových očích.

Nabídl mi ruku. „Dovol mi...“

Můj mozek musel zůstat pohřbený v rakvi, protože jsem se Liama bez zaváhání chytla. Jeho dlaň páčila. Vyjekla jsem a pokusila se ucuknout, ale pevně mě sevřel. Hlavu mi zaplavila zmatená směsice obrazů. Chvilí trvalo, než jsem v nich rozpoznala útržky vzpomínek na poslední noc mého života. Vybavily se mi obličejové přátel, jejich sborový zpěv k mým narozeninám. Slyšela jsem vlastní opilecký smích, když jsem se zavěšená do Scotta vypořádala z klubu. Viděla jsem tvář Antonyho, vůdce jednoho z chicagských gangů, který se vynořil z nablýskaného auta. V nose mě štípal kouř jeho doutníku. Když zvedal pistoli, odhalil ohavné tetování na paži. Výstřely. Kvílení pneumatik. Vůně deštěm nasáklé země. Ruce třesoucí s mým tělem. Houkání sanitky. Chuť krve.

Podářilo se mi vytrhnout z Liamova sevření a příval vzpomínek se zastavil. Nechtěla jsem vidět, co následovalo. Nikdo by neměl zažít vlastní smrt dvakrát.

Do očí mi vyhrkly slzy. Svět se zatočil. Podepřely mě silné paže a zastavily můj pád na zem. Liam si mě přitáhl do náručí, hladil mě po vlasech a šeptal věty v jazyce, kterému jsem nerozuměla, zatímco jsem mu hlasitě vzlykala do saka. Na kůži mě polechtaly jiskřičky moci, žádal o povolení ke vstupu. Zhluboka jsem se nadechla a dovolila jeho magii, aby mě naplnila. Toho rozhodnutí jsem dodnes litovala. V té chvíli byl život, jak jsem ho znala, nenávratně pryč.

Prudce jsem se od něj odtáhla. „Panebože.“ Duši mi svírala bezmoc a beznaděj. Nebyla jsem připravená na to, co mi ukázal – svět v jeho pravé podobě. Byl temný a děsivý a nechtělo se mi v něm žít.

Usmál se, jako by mi unikl nějaký vtip. „Můžeš mi říkat... Williame.“

„Co...“

Zavrtěl hlavou, aby mě umlčel. Vtiskl mi do ruky něco malého a studeného. „Tady. Budeš čelit mnohým nestvůrám, pomůže ti s nimi bojovat, než získáš patřičné dovednosti a dokážeš se ochránit. Co se týče toho ostatního... Budeš na to muset přijít sama. Už jsem zasáhl příliš. Musím jít.“

Cože? „Nemůžeš...“

Zmizel a nechal mě tam stát s hromadou nezodpovězených otázek a tlustým železným prstenem, který mi měl nějak pomoci. Netušila jsem s čím, ale v záchvatu zoufalství jsem si ho nasadila. To byla druhá chyba, které jsem se toho večera dopustila.

Trvalo mi několik dalších týdnů plných krátkých, nahodilých setkání, než jsem Liama prokoukla. Od té chvíle jsem po něm přestala požadovat odpovědi a začala se mu vyhýbat jako čert kříži. Někdy se mi to dařilo líp než jindy, tentokrát moje štěstí trvalo skoro měsíc. Měla jsem nemilý pocit, že mě brzy opustí.

Do těla se mi zakusoval chlad. Zachumlala jsem se do bundy a zavřela oči, užívala si klid mrazivé noci, dokud ho nenarušilo vzdálené předení motoru. Sítilo. Vykoukla jsem zpoza náhrobku a na vteřinu mě oslnily světla blížícího se auta. Rychle jsem se zvedla a přihrbená odběhla do stínů rozložitého stromu, který strážil mauzoleum asi deset metrů od mého hrobu.

Na úzké štěrkové cestě zastavil červený Chevrolet. Srdce mi vyskočilo až do krku, div jsem se jím nezalkla. Co tady dělal? Proč přijel zrovna dnes, zrovna teď?

Motor zmlkl a z auta vystoupil důvěrně známý muž s obrovskou kyticí v ruce. Vypadal stejně, jak jsem si ho pamatovala – vysoký, štíhlý, se snědou pletí a jasně modrými očima. Díky hrubým rysům a širokému nosu, afroamerickému dědictví z matčiny strany, se nedal nazvat klasicky pohledným, ale pro jeho úsměv ženy zahazovaly kalhotky. Bez otálení zamířil k místu mého posledního odpočinku. Jak se přibližoval, všimla jsem si, že mu přibyly vrásky a jeho oči postrádaly obvyklý lesk. Žal mu z obličeje vymazal život. Tehdy v kavárně se před mojí sestrou jen přetvařoval. Svoje trápení nepřekonal, ani zdaleka ne.

Hrdlo se mi stáhlo, v hrudi mě bodalo. Nedokázala jsem se nadechnout.

„Lexie,“ pozdravil mě tím bohatým, láskyplným tónem, který jsem zbožňovala. Dřepl si před náhrobní kámen, položil kytici na zem a prsty obkroužil moje jméno vyvedené ozdobným zlatým písmem. Hlas mu zhrubl. „Chyběla jsi mi.“

Dál mluvil, ale neslyšela jsem ho. V uších mi hučelo, oči mě pálily. Vnitřnosti mi svírala palčivá bolest, které nešlo ulevit. Vidět Scotta, jak truchlí nad mým hrobem, jako kdybych zemřela před třemi dny a ne roky, mě trhalo na kusy. Už jsem se smířila s tím, že můj nový život bude provázený steskem po lidech, které jsem ztratila. Přijala jsem i skutečnost, že mě ještě nějakou dobu budou zbytečně oplakávat. Ale nedošlo mi, že by to mohlo být až do takové míry. To nebylo správné.

Udělal bych cokoli, abych Scottovi od jeho trápení pomohla. Cokoli. Následky budiž zatraceny.

Logika letěla oknem. Vykročila jsem ze stínu.

Na rameno mi dopadla velká ruka a strhla mě zpátky.

„Nedělej to.“ Ten rozkaz, přestože vyslovený naprosto klidně, byl tvrdý a nekompromisní, nenechával místo pro dohady. Liam jiný tón prakticky nepoužíval. „Zničíš ho.“

„Už se stalo.“ Copak to neviděl?

„Bude v pořádku. Možná ne dnes ani zítra, ale bude. Jeho žal časem ztratí tvar, zeslábně, stane se vzdálenou vzpomínkou. Ukaž se mu a připravíš ho o jakoukoli šanci vést znovu normální život.“

„To nemůžeš vědět.“ Byl to výstřel do prázdna, chabý pokus bez naděje na úspěch. Měla jsem co do činění s bohem. Věděl všechno – nebo mi to aspoň rád tvrdil.

„Existuje dobrý důvod, proč náš svět udržujeme v tajnosti, Lexie. Lidé na něj nejsou stavěni. Nedokáží čelit temnotě, která je obklopuje. Viděl jsem to mnohokrát.“ Jeho hlas se nesl tichou nocí, ale Scott jako by ho neslyšel. Liam nás musel zaštitit nějakým kouzlem, aby naši přítomnost zamaskoval. „Pravda je zlomí a nakonec zabije. To si přeješ?“

To byla ta poslední věc na světě, co bych chtěla. Ale jak jsem měla Scotta nechat jít, když byl tak blízko, že jsem prakticky cítila jeho kořeněnou kolínskou? Po ničem jsem netoužila víc než rozběhnout se za ním, padnout mu kolem krku a už nikdy ho nepustit. Jenže jestli Liam mluvil pravdu...

„Dobrý večer.“

Chladný, neznámý hlas mě vytrhl z myšlenek. Prudce jsem se ohlédla po Scottovi. Zatímco jsem debatovala s Liamem, z druhé strany se k mému hrobu přiblížil vysoký muž. Černé vlasy měl nagelované způsobem, jaký se naposledy nosil před dvaceti lety, a pleť bledou, jako by se jí minimálně stejně tak dlouho nedotkly sluneční paprsky.

Ztuhla jsem. Sakra, sakra, sakra.

Scott se polekaně napřimil. „Dobrý.“ Přeletěl příchozího pohledem a trochu se uvolnil. Muž vypadal nanejvýš na třicet a stavbou těla připomínal záchodového pavouka. Pro Scotta, který třikrát týdně chodil boxovat, by za normálních okolností nepředstavoval soupeře. „Vyděsil jste mě.“

„To se omlouvám.“ Muž se přátelsky usmál, dával si přitom dobrý pozor, aby neodhalil zuby. „Co tady děláte tak pozdě? Hřbitov už je zavřený.“

„Já vím, jsem domluvený se správcem, že...“

Muž se pohnul příliš rychle, zaútočil jako kobra, tesáky vyceněné. Čekala jsem to. Vystartovala jsem ze stínu, z boku ho nabrala a srazila ho k zemi, než se Scotta dotkl. Upír zaprskal a shodil mě ze sebe. Překulila jsem se na nohy a při té příležitosti z boty tasila malý nůž. Upír se na mě znovu vrhl. Pustila jsem ho za svoje obrany, volnou rukou ho chytila kolem pasu a zarazila mu stříbrnou čepel do srdce. Jeho tělo mi začalo schnout v rukách. Vytrhla jsem z něj nůž a znechuceně mrtvolu pustila na zem, kde se dál scvrkávala jak švestka na slunci. Všichni upíři, které jsem zatím zlikvidovala, se po smrti více či méně rozložili, pár se jich rozpadlo až na prach. Odhadovala jsem, že to mělo něco společného s věkem. Jako kdyby je po smrti dohnal čas a postrčil jejich tělesné schránky do stavu, v jakém by se nacházely, kdyby od chvíle, kdy jim přestalo tlouct srdce, hnili v zemi.

„Co to sa...“ Scott zmlkl v polovině slova a zalapal po dechu. Stála jsem k němu bokem, obličej částečně stíněný vlasy, přesto mě poznal. „Lexie?“ Hlas se mu třásl. „Co... Jak...“ Šok mu nedovolil žádnou z těch zmatených otázek dokončit.

Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvahy, a obrátila na něj hlavu. Oči měl vyřeštěné a z tváře se mu ztratila všechna barva.

„Ahoj, zlato.“

Několik vteřin na mě oněměle hleděl. Pak dvěma rychlými kroky překonal vzdálenost mezi námi, popadl mě za ramena a pevně si mě k sobě přitiskl. Jeho náručí vonělo domovem, pořád jsem tam dokonale zapadala. Objala jsem ho, přitiskla se k

němu, co to jen šlo. O tomhle jsem snila od okamžiku, kdy jsem vstala z mrtvých. Část mě si uvědomovala, že to byla hrozná chyba, že jsem mu nikdy neměla dovolit mě spatřit. Větší část to nezajímalo. V tuhle chvíli existoval jen Scott a jeho náručí.

Odtáhl se ode mě příliš brzy, tvář zkřivenou zmatením. „Ale... Viděl jsem tě... Říkali, že... Pohřbili jsme tě...“ Zavrtěl hlavou, neschopný utřídit si myšlenky. Rukama mi ohmatával tělo, jako by se chtěl ujistit, že jsem byla celá. „Jsi to vážně ty?“

„Jo,“ pípla jsem. „Já...“

Pohledem přeletěl někam za moje rameno. Napjal se. „Kdo...“ Ztuhl, z očí se mu vytratilo světlo.

Bleskově jsem se obrátila. Liam stál jen pár centimetrů ode mě, a přestože se tvářil nezujatě, jeho podráždění mě bodalo do těla jako zledovatělý déšť.

„Copak jsi neslyšela slovo z toho, co jsem ti řekl?“

„Ten upír na něj zaútočil. Co jsem měla dělat?“

„Nechat ho umřít.“

„Nikdy.“

Zklamaneč zavrtěl hlavou. „Pořád to nechápeš. Nezachránila jsi mu život, připravila jsi ho o něj. Lidé do našeho světa nepatří...“

„Jo, to už jsem slyšela,“ přerušila jsem ho. Hrdlo jsem měla bolestivě stažené, špatně se mi mluvilo. Těžce jsem polkla. „Pravda je zlomí a nakonec zabije.“

Ta slova mi bzučela v hlavě jako dotěrný komár, nedokázala jsem je zahnat. Čím víc jsem nad nimi přemýšlela, tím jasnější bylo, že měl Liam pravdu. Scott se z tohohle nikdy nevzpamatuje. I kdyby o mě po tom všem pořád stál, už to nebude stejné. Pomalu se budeme vzdalovat a nakonec o něj znovu přijdu, tím či oním způsobem. Mezitím ho stihnu připravit o jakoukoli naději na normální život, kterou ještě měl.

Co jsem to jen provedla?

„Můžeš to napravit? Přimět ho zapomenout na to?“

Podíval se na mě jako na úplného idiota. „Samozřejmě. Otázkou je, proč bych to dělal?“

„Protože je to správná věc?“

Jeho tvář zůstala bez výrazu. Začala jsem zuby a potlačila touhu začít na něj ječet. Tím bych si jeho spolupráci těžko zajistila. „Já... Udělám, co budeš chtít. Budu ta vaše zatracená Spasitelka, ať už je to cokoli. Ale pomoz mi, prosím.“

V očích mu zaujatě zajiskřilo. „Souhlasíš, že výměnou za tuto službu pro mě budeš pracovat?“

„Ano! Jenom zaříd', aby na tohle setkání zapomněl.“

„Domluveno.“ Natáhl ke mně ruku.

Před půl rokem jsme se na tomhle místě nacházeli v totožné pozici. Potřást si s ním tenkrát byla chyba. Nepochybovala, že to stejné bude i napodruhé, ale neměla jsem na výběr.

Pevně jsem nabízenou pravici sevřela. Na dlani mě pošimrala magie, ostře mě bodlo za uchem. Něco v mém nitru povolilo. Z hrudi mi vystřelila vlna energie a srazila mě na zadek. Zatmělo se mi před očima. Zamrkala jsem. Když se mi zrak vrátil, všechno se zdálo jasnější a ostřejší než předtím. I Liam mi připadal odlišný. Pořád byl neobyčejně pohledný, ale jeho božská přitažlivost jako by ztratila na síle.

Opřela jsem se o náhrobek a vytáhla se na nohy. „Co to sakra bylo?“

„Stvrzení naší dohody.“

„Moje slovo ti nestačilo?“

„V tomto případě ne. Muselo to být... oficiální.“

Jeho výraz se nezměnil, potěšení mu ale sálalo z každého póru těla. Zavrčela jsem. „Přesně o tohle ti šlo, že? Využil jsi Scotta, abys mě zmanipuloval.“ A já nána pitomá mu na to skočila.

„Neber to jako osobní selhání, nemohla ses mi vzpírat věčně. Lidé jsou stvořeni pro to, aby nám sloužili.“

„Ty jeden...“ Počastovala jsem ho sprškou nejpeprnějších nadávek, jaké jsem dokázala vymyslet.

Poslouchal mě, tvář jako z kamene. Jakmile jsem zmlkla, hodil významným pohledem po stále zmraženém Scottovi. „Pokud jsi skončila, přejdeme k mojí části dohody.“

Přistoupil ke Scottovi, položil mu ruku na rameno a zahleděl se mu do prázdných očí. Zase ruku spustil. „Hotovo. Navrhuji, aby ses schovala. Za pár vteřin jeho znehybnění povolí a jestli tě znovu uvidí, už nemáš nic, s čím bys se mnou mohla vyjednávat.“

V duchu jsem jeho směrem poslala několik dalších nadávek a naposledy se na Scotta podívala. Chtěla jsem víc času, příležitost říct mu sbohem, i když ho nemohl

slyšet. Jenže trhl rukou a já rychle zmizela ve stínu stromu, než mě mohl zahlédnout. Liam se zmotnil vedle mě. Nevšímal jsem si ho a sledovala Scotta, který se zmateně rozhlížel kolem. Jeho vzpomínky zmizely stejně jako upírovo tělo.

Zavrtěl hlavou, jako by zaháněl nepříjemný sen, a obrátil se zpět k mému hrobu. Těžce si povzdychl. „Vzpomínám si, jak ses smála, když jsem se tě zeptal, jestli věříš na osud. Tvrdila jsi, že nic takového neexistuje. Mýlila ses. Tohle je osud, Lexie. My. Byl jsem si tím jistý od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřil, a smrt na tom nemůže nic změnit. Takže bys na mě radši měla čekat, protože až se tam za tebou jednou dostanu, budeme zase spolu a už nás nic nerozdělí. Přísahám.“

Scottův slib mě zasáhl jako kopanec do žaludku. Strávili jsme spolu nejúžasnější rok mého života, milovala jsem ho k zbláznění. Přesně proto jsem ho teď musela nechat jít. Zasloužil si víc než živořit na ohavném místě, kam nepatřil, a kam bych ho sobecky vtáhla, jen abych mohla být s ním. Zasloužil si všechno. Já mu nemohla dát nic.

Scott se obrátil k odchodu, v půli cesty k autu se ale zarazil a vrátil se zpátky. „Málem bych zapomněl.“ Così vytáhl z kapsy, sklonil se k mému náhrobku a zastrčil to pod kytici. Přitiskl si prsty ke rtům a pak jimi něžně pohladil moje jméno vyryté v kameni. „Šťastné a veselé, miláčku. Brzy zase přijdu.“

Odjel, aniž by tušil, že si s sebou odnášel i kus mého srdce.

Sledovala jsem zadní světla jeho auta, dokud je nepohltila tma. Spěšně jsem překonala vzdálenost ke svému hrobu a padla na zem, rukama projíždějíc zmrzlou travu, jako kdybych z ní mohla ucítit dotyk Scottova těla. U náhrobního kamene ležela nádherná kytice z býlích call a růží. Posunula jsem ji stranou a odhalila drobný, úhledně zabalený dárek. Pohled na něj mě zlomil. Otrásaly mnou vzlyky, hrud' jsem měla staženou, srdce se stalo epicentrem žhnoucí bolesti, kterou nic nemohlo utišit.

Ze studnice žalu mě vytrhly Liamovy lehké kroky. Zastavil se příliš blízko, jeho přítomnost mi elektrizovala chloupky po celém těle. Sálala z něj moc, čistá a nekonečná.

„Mohu pro tebe udělat to stejné,“ nabídl. „Sebrat ti všechny tíživé vzpomínky. Zapomeneš na svůj předchozí život i trápení, které ti jeho ztráta přináší.“

Několik nekonečných vteřin jsem nad tím uvažovala. Bylo by tak snadné kývnout a všechno utrpení nechat za sebou. Lákalo mě to, ale nemohla jsem to udělat. Tu bolest jsem potřebovala. Moje vzpomínky mě utvářely, určovaly, kdo jsem byla a co pro mě

bylo důležité. Pokud bych se jich vzdala, společně s bolestí bych přišla i o klíčovou část sebe samé. O to taky Liamovi nejspíš šlo. Kdybych se oprostila od minulosti, nic by mě nedrželo zpátky. Stala bych se tím perfektním vojákem, po kterém toužili.

Protřela jsem si oči, abych zahнала slzy. Bylo načase se sebrat. „Ne.“

„Zbytečně si to ztěžuješ. Nemůžeš se ke svému předchozímu životu vrátit.“

„Já vím.“

„Přesto trváš na tom, že si vzpomínky na něj ponecháš. Proč? Způsobují ti pouze bolest.“

„To nepochopíš. Nejsi člověk.“

„Ani ty ne.“

To suché konstatování mě uhodilo do tváře jako facka. Můj žal se lusknutím prstu transformoval v nenávist, prudkou a žhnoucí. Nacpala jsem si Scottův dárek do kapsy bundy a vydrápala se na nohy.

„Táhni k čertu,“ procedila jsem s očima upřenýma do temnoty před sebou. Kdybych se na Liama podívala, nejspíš bych se ho pokusila uškrtit. Ten boj jsem neměla šanci vyhrát.

Vzduch se zachvěl tichou hrozbou. „Dávej si pozor na jazyk. Zatím jsem tvoje výstřelky toleroval, ale situace se změnila. Teď mi patříš. Jestli se brzy nezačneš chovat úměrně svému postavení, postarám se, abys dostala rozum.“ Ať už tím myslel cokoli, jeho mrazivý, věčný tón prozrazoval, že neplácal do větru.

Ignorovala jsem strach, který se mi plazil tělem, a vzpurně vystrčila bradu. „Tak to hodně štěstí.“

„Štěstí nepotřebuji. Mám na svojí straně moc a osud.“

Zase ty tajemné řeči. V hlavě mi explodoval vír otázek. Žádnou jsem nepoložila. Místo toho jsem se zachumlala do bundy a zamířila pryč. Čert věděl, na co jsem mu to vlastně kývla, ale plánovala jsem se naplnění té dohody vyhýbat tak dlouho, jak to jen půjde. Sice mě přivedl zpět, o což jsem se mimochodem neprosila, ale navzdory jeho přesvědčení mě nevladl. Nebudu před ním panáčkovat a poslouchat ho na slovo jako pes. To dřív peklo zamrzne.

2. ÚSTUP

Venku bouchaly ohňostroje. Přitiskla jsem si na hlavu polštář a snažila se zvuky veselí utlumit. Chtěla jsem spát. Když jsem spala, nic mě netrápilo. Nehodlala jsem přijít o vteřinu klidu, protože nějací pitomci dole na dvoře nevěděli, kdy přestat pařit.

Jejich povykování nabíralo na intenzitě. Musela bych se rozběhnout hlavou proti zdi a upadnout do bezvědomí, abych ho dokázala ignorovat.

Se zaúpením jsem zahodila polštář a posadila se. I ve tmě jsem jasně rozeznávala motelový pokoj, kde jsem se před dvěma dny ubytovala. Smrdělo to tu zatuchlinou a v koutech se objevovala plíseň. Postel byla tvrdá a rozvrzaná, ale pořád mnohem zachovalejší než letitý psací stůl s nestabilní židlí a nebezpečně nakloněná skříň. Zašlé okno nabízelo výhled na cihlovou stěnu protější budovy, obdobně jako to ve vedlejší místnosti, která se velkoryse nazývala koupelnou. Voda tekla zásadně rezavá, o teplé tady nejspíš neslyšeli.

Za života jsem se pohybovala v podstatně větším luxusu, ale nic lepšího jsem si nemohla dovolit. Když jste byli oficiálně mrtví a chtěli, aby to tak zůstalo, museli jste si vystačit s tím málem, co jste dokázali načerno vydělat těmi nejpodřadnějšími pracemi. Všechno ostatní zanechávalo papírovou stopu nebo by mohlo přitáhnout nechtěnou pozornost policie.

Další smršť ohňostrojů, mocnější než předchozí. Oslavný výskot nebral konce. Zkontrolovala jsem hodiny. Skoro čtyři ráno. Proč to ti bezohlední idioti konečně nezabalili?

Vzdala jsem se naděje, že v nejbližší době dokážu znovu usnout, a vyhrabala se z postele. Natáhla jsem na sebe džíny, bundou skryla zbraně, které jsem si strčila za pásek (protože v takovém světě jsem se teď pohybovala) a zamířila ven. Nešla jsem si sjednat pořádek ručně, i když mě to dost lákalo. Chtěla jsem využít procházky na čerstvém vzduchu, abych si pročistila hlavu, zbavila se nežádoucích myšlenek, které mě pronásledovaly. Od Vánoc mi hrud' svírala neviditelná síla, znemožňovala mi volně se nadechnout. Alespoň na chvíli jsem se potřebovala vymanit z jejího područí.

Přestože počasí bylo na zimu na západním pobřeží nezvykle chladné, ulice překypovaly rozjařenými vysokoškoláky v rozdílných stádiích opilosti. Výskali a smáli se, nutně potřebovali oslavovat až do východu slunce. Kdysi bych jejich nadšení možná dokázala sdílet, ale teď by to pro mě byla jen zbytečná kocovina. Nový rok mi nemohl přinést žádnou změnu ani nový začátek. Ten už jsem dostala a s radostí bych ho vrátila.

Procházela jsem se pomalu vyprazdňujícími ulicemi aspoň hodinu, když se z baru přede mnou vypotácela mladá dívka a prudce do mě narazila.

„Hej!“ Popadla jsem ji za ramena a ustálila ji na vratkých nohách. „Dávej pozor, kam jdeš. Nejsi tu sama.“

Tupě na mě zamrkala a několikrát naprázdno otevřela pusou jako kapr. Než ze sebe dostala jediné slovo, přiskočil k nám kudrnatý mladík a dívku si ode mě s úsměvem přebral.

„Omlouvám se, vypila toho příliš.“ Hlas měl hluboký a smyslný, s náznakem cizího přízvuku. K dvacetiletému klukovi se vůbec nehodil. „Raději bych ji měl zavést domů.“

Nečekal, co odpovím, objal dívku kolem pasu a vykročil pryč. Sotva se držela na nohou, musel podpírat většinu její váhy, aby vůbec byla schopna pohybu. Sledovala jsem je, dokud nezmizeli na konci ulice. Když do mě strčil další ožrala opouštějící bar, dala jsem se znovu do pohybu, zamířila opačným směrem než dvojice. Nedokázala jsem na ně přestat myslet. Něco na tom klukovi mi nesedělo. To, jak mluvil, s jakou lehkostí dívku podpíral, i když sám nemohl vážit o moc víc...

Na místě jsem se zarazila a zaklela. Jeho vystupování se nehodilo k jeho věku, a když se usmál, dával si sakra pozor, aby neukázal zuby. Ta holka nebyla opilá – až teď jsem si uvědomila, že z ní netáhl alkohol. Byla omámená.

Nechala jsem toho zatraceného upíra odejít i se svačinou.

Obrátila jsem se na podpatku a vystřelila za dvojicí. Když jsem dorazila k místu, kde se mi ztratili, ostře jsem zahrnula vpravo a pokračovala rovně na další křižovatku. Zastavila jsem a zběsile se rozhlížela kolem, pátrala po znamení, kterým směrem se vydat. Velká kovová brána, která na mě mávala z konce ulice, se mi zdála jako dobré vodítko.

Doběhla jsem k vysokému plotu a skrz mřížce skenovala hřbitov. Koutkem oka jsem zachytila pohyb a obrátila hlavu tak prudce, až mi křuplo za krkem. Ignorovala jsem

bolest, soustředila se na zdobené dveře jednoho z mauzoleí. Přísahala bych, že jsem je viděla se zavírat.

Zkontrolovala jsem, že mě nikdo nesledoval, vylezla na třímetrový plot a skočila na hřbitov. Padla jsem k zemi, převalila se přes bok a zaujala obranný postoj. Byla to instinktivní reakce, jakou si vybudujete roky tvrdého tréninku, který jsem nikdy nepodstoupila. Za veškeré bojové schopnosti jsem vděčila kouzelnému prstenu, který mi dal Liam. Byl vyrobený ze železa, mistrně vykováný do tvaru malých dubových lístků, které se mi kroutily kolem levého ukazováčku. Ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem ho sundat. Božské dary se zřejmě nevracely.

Jakmile jsem si byla jistá, že na mě nic neskočí ze zálohy, spustila jsem ruce a vyrazila k mauzoleu. Po cestě jsem tasila dvojici sai, asijských zbraní ve tvaru trojzubců s kratšími bočními hroty, které jsem si ponechala jako suvenýr po prvním zabitém démonovi. Před mauzoleem jsem se na vteřinu zastavila a zhluboka se nadechla, abych si dodala odvahy. Nehledě na moje nové schopnosti mě pořád děsilo nahánět po nocích příšery. Ale nemohla jsem se na tu holku vykašlat. Ne, když si před týdnem chtěl nějaký upír pochutnat na Scottovi.

Ramenem jsem zatlačila do masivních dveří, které se se skřípěním otevřely. Do nosu mě ušklápal silný zápach hniloby. Odvrátila jsem hlavu stranou, bojujíc s přívalem nevolnosti. Bože, na tohle si nezvyknu.

Soustředila jsem se na dýchání pusou a vstoupila. Vnitřek mauzolea byl tmavý a stísněný a tudíž naprosto nevhodný pro někoho s klaustrofobickými sklony, které snadno získáte probuzením v rakvi. Ignorovala jsem nepříjemný pocit v břiše i zrychlující tep a zavřela za sebou. Nechtěla jsem riskovat, že se nějaký náhodný návštěvník hřbitova připlete do boje. Nebo že mi nějaká potvora vpadne do zad.

Obklopila mě tma. Nevadilo mi to. Co jsem oživila, měla jsem v základní výbavě noční vidění, zřejmě další z božských darů. Zběžně jsem zkontrolovala okolí. Všude plno pavučin, ale jinak nic zajímavého. Protáhla jsem se průchodem vedoucím dál do mauzolea a dostala se do krátké chodby lemované trojicí dveří. Ty přímo naproti mně byly přivřené, skrz štěrbinu dopadalo do chodbičky světlo. Na stěnách tančily beztvaré stíny, pohybovaly se v rytmu blikajícího plamene svíčky. Ve vzduchu visel měděný pach krve.

Docházel mi čas.

Rozkopla jsem dveře do malé místnosti. V jejím středu stál kamenný sarkofág, na něm ležela dívka, která do mě narazila před barem, a na krku měla přisátého upíra.

„Pust' ji!“

Upír ke mně zvedl kudrnatou hlavu, oči mu zajiskřily poznáním. Líně se usmál a tentokrát se nezdráhal odhalit prodloužené špičáky. „Zase ty?“

„Odešel jsi tak rychle a já tu mám někoho, kdo by tě rád poznal blíž.“ Protočila jsem sai. Ve svitu svíčky se zlověstně leskly.

„Stříbro?“ hádal. Z nějakého důvodu většině příšer vadilo.

„Uvidíš.“

Zaujatě naklonil hlavu a přeletěl mě pohledem. „Máš odvalu, děvče.“ To oslovení od něj znělo dost směšně, protože vypadal stejně starý jako já. „A jsi hezká. Na můj vkus moc hubená, žádná prsa ani boky, ale teď si nemohu vybírat. Posloužíš lépe než toto pískle.“

Pevně jsem sevřela rukojeti zbraní a přenesla váhu na přední nohu, abych líp ustála, kdyby po mně skočil. „Jen si zkus kousnout.“

„Ty nejsi pro mě,“ zasmál se. „Jsi dárek pro moji milovanou. Tvoje tvář jí bude slušet.“

Místností se rozlehlo hrdelní zavrčení. Ze stínů výklenku po mojí pravici vystoupilo... něco. Nemělo to žádný konkrétní tvar ani formu, byla to prostě velká, tlející hrouda masa se čtyřma nohama. Vycenila na mě dvě řady ostrých zubů, ze kterých odkapávaly provazce jedovatě zelených slin.

Couvla jsem.

„Ale copak?“ utahoval si ze mě upír. „Došla ti řeč, drahá?“

Střelila jsem po něm pohledem, snažila se do něj napěchovat všechnu nenávist světa, a rychle vrátila pozornost k hroudě. To ona byla momentálně největší hrozbou v místnosti. Přestože neměla žádné zřejmé oči, cítila jsem na sobě její hladový pohled. Přikrčila se, připravovala se ke skoku.

Měla jsem jen vteřinu na to, abych se rozhodla, jestli se jim chci postavit. Proti upírovi jsem si věřila, ale o té potvoře jsem nic nevěděla. Netušila jsem, jak ji zabít, a pokud se na mě vrhnou oba zároveň, neviděla jsem svoje šance moc dobře. Instinkty mě nutily dát se na útěk. Svítání nemohlo být daleko, pokud se dostanu z mauzolea, budu v bezpečí. Pak můžu zjistit, co byla ta potvora sakra zač, líp se na boj s ní připravit a vrátit

se pro jejich hlavy. Pro tu dívku už ale bude pozdě. Nechtěla jsem ji tady nechat, ale i kdybych zůstala a nějakým zázrakem zvítězila, nemusela bych ji zachránit. Upír se na ní krmil jako divoké zvíře, z krku jí valila krev. Temná kaluž na podlaze se rychle rozšiřovala.

Ovládl mě pud sebezáchovy. Než jsem si uvědomila, co jsem udělala, byla jsem venku z místnosti a hnala se k východu. Pronásledovaly mě těžké kroky, od kamenných zdí se odráželo hladové vrčení. Vyběhla jsem z mauzolea. Slunce už vykukovalo za vysokými budovami kolem, ale denní světlo mi nedokázalo poskytnout kýženou ochranu. Trochu nestvůru zpomalilo, otevřené prostranství ale hrálo v její prospěch. Pohybovala se dlouhými skoky, rychle zkracovala vzdálenost mezi námi. Neměla jsem šanci jí utéct. Nemohla jsem se pryč ani přenést, musela bych zastavit a příšera by mě dohnala, než bych přiměla svoje schopnosti poslouchat. Umřu. Zase. Z té myšlenky mě mrazilo.

Neměla jsem strach ze smrti, tu už jsem znala. Umírání sice bolelo, a to sakra hodně, ale dalo se to zvládnout – pokud jste věděli, že tomu nebudete muset čelit znovu. Že jakmile naposledy vydechnete, bude po všem. Netušila jsem, jestli by pro mě další smrt byla konečná, nebo mě prostě zase přivedli zpět. Dokud budu mít na výběr, nehodlala jsem to zjišťovat.

Příšera bolestivě zavyla, zvuky pronásledování zpomalily. Že by jí slunce nakonec přece dostalo? Ohlédla jsem se. Kdepak slunce, z prostředku hlavy jí trčela rukojeť dýky. Zamračila jsem se. Kdo...

Cosi mě uhodilo do boku. Náraz mě strhl stranou a srazil dolů z mírného kopce. Několikrát jsem se s útočником převalila, zapletená ve změti končetin. Když jsme se konečně zastavili, ležela jsem obličejem dolů, útočnik na mně. Pokusila jsem se ho ze sebe shodit, ale snadno mě znehybnil. Rukou mi přikryl ústa. Přelila se přese mě magie.

„Přestaň sebou šít.“ Byl to mužský hlas, tichý a naléhavý, s britským přízvukem. „Uslyší tě.“

Ztuhla jsem. Příšera se prohnala kolem, její dunivé kroky odezněly v dáli.

Zdrcující váha z mého těla zmizela. Převrátila jsem se na záda a pohlédla do tváře zhruba třicetiletého muže nade mnou. Byl vysoký asi metr osmdesát, dobře stavěný, s rozčuchanými blond vlasy a hranatou čelistí. Na zádech měl připevněné dva krátké meče.

Nabídl mi pomoc při vstávání. Podrazila jsem mu nohy a vyhoupla se do stoje.

„Moc hezký,“ ušklíbl se a v mžiku byl na nohou. Pohyboval se s rychlostí a grácií zkušeného bojovníka. „Takhle běžně projevuješ vděk za záchranu života?“

Předstírala jsem, že jsem ho neslyšela. „Co byla ta věc sakra zač?“

„Nic dobrého. Proč se do pekla v noci potuluješ po hřbitově? Chceš umřít?“

„Můžu se zeptat na to samé. Kdo jsi?“

„Jeden z těch dobrých.“

„Jsem si jistá, že to tvrdí všichni padouši.“

Ohlédl se přes rameno směrem, kterým zmizela příšera. „Na tohle nemáme čas.“

Využila jsem jeho rozptýlení a sebrala ze země sai, které mi při dopadu vyletěly z rukou. Výhruzně jsem mu jedno namířila na obličej.

Nadzvedl obočí, ale napětí z jeho ramenou z nějakého důvodu zmizelo. Jako kdyby mu moje zbraně odpověděly na nějakou nevyřčenou otázku. „Stříbro?“

Co s tím všichni pořád měli? „Kdo. Jsi?“

Můj výhruzný tón ho nechal chladným. Přistoupil blíž, dokud se mu čepel nedotýkala hrdla. „Vidíš? Nepálí mě. Stojíme na stejné straně.“

Než jsem si mohla přebrat, co tím myslel, ohnal se paží a vyrazil mi sai z ruky. Zaútočila jsem mu tím druhým na břicho. Mému výpadu se snadno vyhnul a popadl mě za zápěstí, zkroutil mi ruku se zbraní za záda.

„Musíme jít,“ zavrčel mi do ucha.

Kopla jsem ho do kolena. Ustál to, ale jeho sevření povolilo. Vysmýkla jsem se mu a zaujala obrannou pozici.

Zvedl ruce. „Nechci ti ublížit. Odpovím ti, na co jen budeš chtít, ale ne tady. Moje ochrany nedokáží tvůj pach maskovat moc dlouho. Vráti se.“

„Máš meče. Nemůžeš to prostě rozsekat?“

Zatvářil se, jako kdybych byla úplně pitomá. „Je to ghúl, akorát bych ho naštvál. Může ho zabít jedině oheň, takže pokud u sebe nemáš plamenomet, doporučoval bych ti pohnout zadkem. Potřebujeme posily.“

Rozběhl se pryč. Zřejmě čekal, že ho budu následovat. Neměla jsem nejmenší touhu ani důvod setrvávat v jeho společnosti. Ukázala jsem mu pomyslný prostředníček, zvedla ze země vyražené sai a zavřela oči, abych se mohla lépe soustředit. Přenesla jsem se pryč.

Žaludek se mi obrátil naruby. Zapřela jsem se dlaněmi o kolena a zhluboka dýchala, abych nevolnost potlačila. Přenosy se zdály jako úžasná vychytávka, která vám usnadní život, dokud jste je nezažili na vlastní kůži. Nechat si tělo rozložit na miliony molekul nebyla legrace. Než jsem si trochu zvykla, za každý přenos jsem zaplatila zvratky na botách.

Když jsem se ujistila, že tentokrát se nic podobného nestane, dala jsem se do pohybu. Z pod postele jsem vytáhla cestovní tašku a začala do ní cpát to málo osobních věcí, které se povalovalo po pokoji. Musela jsem pryč, daleko od vzpomínek na dívku, kterou jsem zklamala.

Zase utíkáš? Liamův hlas mi zazněl přímo u ucha.

Prudce jsem se napřímila a ohlédla se, abych mu hezky z plna hrdla pověděla, co jsem si myslela o narušování osobního prostoru. Nebyl tam. Zamračila jsem se. Přísahala bych, že jsem ho slyšela. Zatřepala jsem hlavou, jako kdybych se z uší snažila dostat vodu, a vrátila se k práci. Nejspíš jsem si to jen představovala, protože jsem se cítila provinile, že jsem tam tu holku nechala a...

Rozhodla ses správně.

Trhla jsem sebou a poplašeně se rozhlédla. Nic. Pokoj byl příliš malý, neměl se kam schovat. Co to sakra...

„Liame?“ zeptala jsem se nejistě. „Kde jsi?“

Přímo tady. Jeho hlas mi vibroval v lebce, ostrý a vtíravý.

No do hajzlu!

„Vypadni mi z hlavy!“

Zjevil se přede mnou. Jako obvykle na sobě měl černý, třídílný oblek, světlou košili a jednobarevnou kravatu, tmavé vlasy i krátký plnovous perfektně upravené. Vypadal jako úspěšný businessman, mocně a sebejistě a zatraceně přitažlivě. Dnes poprvé mě pohled na něj nechal dokonale chladnou, jako by jeho kouzlo zmizelo ve chvíli, kdy jsem mu o Vánocích potřásla rukou.

„Vypadni z mého života,“ zkusila jsem to znovu.

Pohrdavě nadzvedl obočí. „Opravdu sis myslela, že to bude fungovat?“

Ne, ale za zkoušku to stálo. „Nemůžeš si najít jinou mrtvou holku, kterou bys otravoval?“

„Jsi jedinečná.“

„Smůla.“ Popadla jsem tašku a protáhla se kolem něj. „Uvidíme se zase za týden nebo tak. Měj se.“

Mrkla jsem a znovu stál přede mnou, zablokoval mi cestu ke dveřím. Měřila jsem skoro metr sedmdesát, ale on se nade mnou hrozivě tyčil, sahala jsem mu sotva po bradu. „Varoval jsem tě, aby ses chovala s patřičnou úctou.“

Popadl mě za rameno a sklonil se, uvěznil mě pohledem. Jeho oči se zdály zelenější než obvykle. Z dlaně mu vyšlehla magie, přiměla mě zalapat po dechu. Jeho moc na mě útočila, rozlévala se mým tělem, až nezbylo, kam by se vtěsnala další. Pokoušela se mě ovládnout. Bránila jsem se, snažila se vydržet, nepovolit. V odezvě zvýšil nápor. Vykřikla jsem, když mi do hrudníku narazila neviditelná síla a rozdrtila mi žebra. Připomněla mi, že s Liamem jsem síly měřit nemohla.

Sklopila jsem hlavu k zemi a uznala jeho autoritu. Nepřátelská energie ustoupila, až z ní zbylo jen lehké brnění v konečcích prstů. Liam mě pustil a napřímil se, zůstával ale nebezpečně blízko.

„Situace se změnila,“ zapředl sladce a přiměl mě k němu znovu zvednout oči. „Nemůžeš mi víc vzdorovat.“ Měl dokonale symetrický obličej, ostře řezané rysy a plné rty. Jeho nadpozemská krása brala dech.

Ne, o ten mě vlastně připravila zlomená žebra, která se ještě nestihla zhojit, protože ani moje léčivá magie, další z božských darů, nepracovala tak rychle. Moje chyba.

Zvedl ruku a bříšky prstů mi přešel po čelisti. S tím dotykem zmizela veškerá bolest i nutkání se od něj odtáhnout. „Přestaň utíkat.“

Zaťala jsem zuby, jak se přese mě přelila nová vlna frustrace. Zkusila jsem to. Dneska jsem se aktivně snažila pomoci a vůbec nic to nezměnilo.

„Nemůžeš zachránit všechny,“ odtušil, jako by mi četl myšlenky.

Musela jsem se zasmát. Znělo to dost šíleně. „Mně připadá, že nemůžu zachránit nikoho.“

„Nebyla to tvoje chyba. Na hřbitovech přebývá mnoho nestvůr, měla jsi smůlu a narazila na jednu z mála, se kterými se zatím nemůžeš měřit.“

„Nechala jsem jim tu holku na pospas.“

„Některým lidem není souzeno žít dlouze a spokojeně. Jisté věci jsou dané a ani ty je nedokážeš změnit. Není to osobní, ani to nic nevyovídá o tvých schopnostech. Je to koloběh života.“

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Jak mohl o smrti mluvit s takovým pragmatismem? Copak pro něj lidský život nic neznamenal? „Vybrali jste si špatnou mrtvolu. Na tohle prostě nemám.“

„Ani jsi to nezkusila. Stále se svému osudu vzpíráš, hledáš výmluvy, proč nejsi ta pravá – to je jedinou příčinou tvého selhání. Nemůžeš očekávat výsledky, když pro ně nepracuješ. Jestli ti opravdu tolik záleží na lidských životech, máš všechny prostředky k tomu je zachraňovat. Přijmi, kdo jsi, nauč se to využívat. Všechno začne dávat smysl.“

To už jsem od něj jednou slyšela. Nejspíš to i tentokrát byla lež, ale neodolala jsem. Pokud jsem se od svého návratu něco naučila, pak že se nedalo bojovat s něčím, co jste nechápali. A já nechápala vůbec nic. Bylo načase to změnit, i když to znamenalo, že jsem musela přistoupit na hru bohů.

Dlouze jsem vydechla. „Řekni mi, co mám udělat.“ Nemyslela jsem teď, ale v dlouhodobém měřítku.

Pochopil to. „Aniž by si to lidé uvědomovali, kolem nich už tisíce let zuří válka. Síly Dobra se dennodenně utkávají se silami Zla, ale ani jedna ze stran nedokáže zvítězit. Jako Spasitelka máš jasnou úlohu – rozhodneš.“

Zůstala jsem na něj zírat s pusou dokořán. „Mám ukončit boj mezi Dobrem a Zlem? Jak?“

„Musíš získat zkušenosti. Jakmile tvoje schopnosti dosáhnou plného potenciálu, budeš připravená se s ním utkat.“

„S ním?“ To jsem taky slyšela poprvé.

„Služebníků Zla je příliš mnoho, než abys jim mohla čelit. Zbavit se jejich vůdce je jedinou šancí na vítězství. Pokud usekneš hadovi hlavu, umře i tělo.“

Zněl jako vypravěč špatného filmu. „Víš, kdo to je? Koho mám porazit?“

Dlouho mlčel, rozmýšlel se, jestli odpovědět. Nakonec řekl jediné slovo. „Dábla.“

Tentokrát mi čelist spadla až na podlahu. „Děláš si srandu? Jak mám sakra porazit Dábla?“

„Na to musíš přijít sama. Prozradil jsem příliš.“

„Neřekl jsi mi skoro nic!“

V očích se mu mihl náznak lítosti. Bylo to vůbec poprvé, co projevila skutečnou emoci. „Již teď se pohybuji na hraně. Nemohu se do války víc vměšovat. Následky by byly... katastrofální.“

Katastrofální, jo, to sedělo. Když jsem o tom tak přemýšlela, vzít znovu do zajecích znělo docela dobře.

„Útěk není řešení. Jen odkládáš nevyhnutelné.“

Probodla jsem ho pohledem. Tohle už nemohla být náhoda. „Říkala jsem, abys mi nelezl do hlavy.“

„Lidský způsob komunikace je tak... neefektivní.“

„Nikdo tě nenutí se se mnou bavit.“

„Pravda.“

Popadl mě za krk. Do těla mi vyšlehla palčivá bolest, soustředila se v mojí hrudi. Srdce mi pukalo pod tíhou utrpení všech, kteří potřebovali moji pomoc, a já jim ji odmítala poskytnout.

„Svůj osud nezměníš.“ Oči mu zářily jako dva smaragdy, snažily se mě pozřít. „Tak se mu přestaň bránit. Když to děláš, lidé umírají.“

Hlavou mi probleskl obrázek pokousané dívky ležící na sarkofágu, těsně následovaný několik měsíců starou vzpomínkou. Mladý kluk v kaluži krve a vnitřností, rozpáraný od krku až po břicho. Jeho tělo chladlo, ale v jasně modrých očích zůstávala iluze života. Upíral je na mě, vyčítal mi, že jsem přišla pozdě. Že jsem ho nezachránila, když jsem k tomu měla šanci.

„Přestaň!“ zachrčela jsem. Pokusila jsem se Liama odstrčit, ale držel mě příliš pevně. Vzduch se zachvěl přívalem moci.

„Ne...“ Slova mi umřela na rtech. Jeho síla mi sevřela mysl, podmanila si mě. Přestala jsem se vzpírat. Tělo se mi třáslu ozvěnou jeho tichého rozkazu, každá moje buňka umírala potřebou následovat jeho vůli. Věděla jsem, kam jít, co udělat.

„To je lepší,“ pochválil a pustil mě. Nemohla jsem mluvit, tak jsem ho proklínala aspoň v duchu a doufala, že to slyšel. „Teď jdi, buď užitečná. Mrtví se sice nedají zachránit, ale můžeš je pomstít.“

S tím zmizel.

3. ÚČEL SVĚTÍ PROSTŘEDKY

Seděla jsem na zemi, zády se opírala o postel, ruce přitisknuté k uším ve snaze utlumit nepříjemné hučení. Od Liamova odchodu s každou uplynulou minutou nabíralo na intenzitě, ponoukalo mě rozběhnout se ven a naplnit jeho vůli. Bylo to nejmenší z mých problémů. Jestli totiž Liam mluvil pravdu a bohové mě oživil, abych jim pomohla porazit Dávla... Jak jsem to sakra měla udělat? Snažila jsem se zůstat klidná, udržet si odstup, vymyslet plán, který by měl aspoň malou šanci na úspěch, ale čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím hůř jsem se cítila.

Hrdlo mi sevřela rostoucí panika, ztěžovala mi dýchání. Na ramenou se mi usadila drtivá tíha zodpovědnosti, snažila se mě zamáčknout do země jako mravence. Neměla jsem nejmenší tušení, co si počnu, a k tomu, abych mohla najít nějaké řešení, mi stále scházely informace, které jsem neměla kde získat. Potřebovala jsem se rozptýlit, než mi z toho tlaku přeskočí. A taky by neuškodilo zbavit se toho otravného hučení, které začínalo být bolestivé.

Rozhodla jsem se zabít dvě mouchy jednou ranou a zabavit se plněním Liamova úkolu, pomstít předčasně ukončený život mladé dívky. Zaběhla jsem do večerky na rohu ulice, kde se nacházel můj motel, koupila dvě láhve vodky, ze kterých jsem za pomoci cárů starého trika plánovala vyrobit zápalné láhve, a přenesla se zpátky na hřbitov. Ještě pořád jsem bojovala s rozhoupaným žaludkem, když se ze dveří mauzolea vynořil blondák s meči, který mě zachránil před ghúlem. Tiše jsem zaklela. Od našeho ranního setkání uběhly skoro dvě hodiny, proč tu krucinál ještě okouněl? A co byl vůbec zač? Normální lidi se nepotloukali po hřbitovech s meči na zádech.

Odpověď mě nezajímala dost na to, abych se po ní pídila. Chtěla jsem se otočit a zmizet, než si mě všimne, ale jelikož jsem stála necelých deset metrů od něj, neměla jsem šanci. Okamžitě změnil směr cesty a zamířil za mnou.

„Přemýšlel jsem, jestli se tu ještě ukážeš,“ usmál se a odhalil mírný předkus. Jeho britský přízvuk se zdál bohatější než předtím, oči měl jasně modré. Ten odstín byl téměř totožný se Scottovým... Vrazila jsem si mentální facku, abych tu myšlenku zahнала. Tohle nebyl vhodný čas ani místo zabředávat do bolestivé minulosti.

„Přemýšlel?“ zopakovala jsem pochybovačně. „Bolelo to hodně?“

Koutek úst mu pobaveně zacukal. „Kam jsi zmizela?“

„Přenesla jsem se pryč, abych se s tebou nemusela bavit.“

„Myslím to vážně.“

„Já taky.“

Nevěřil mi. Přeletěl mě pohledem, jako by hledal pravdivou odpověď. Zastavil se u lahví, které jsem měla nacpané v kapsách bundy. Obočí mu vyletělo vzhůru. „Vodka?“

„Říkal jsi, že se ta potvora musí upálit. Napadá tě lepší způsob?“

Ukázal na jakousi hromadu kovu u nedalekého náhrobku. „Ano.“

Vytřeštila jsem oči. Ve zbraních jsem se nevyznala, ale viděla jsem dost akčních filmů, abych poznala, že to byl plamenomet. „Kdo sakra jsi, chlape? James Bond?“

„To mi lichotí, ale ne, jsem jen obyčejný lovec. Jako ty.“

Lovec? Čeho, nestvůr? Znamenalo to, že jsme byli na stejné straně? Jestli jo, zabilo by Liama, kdyby se zmínil, že existovali? Mohli mi pomoci? Tolik otázek a nikdo, kdo by mi odpověděl. Začínalo to být ohrané.

Blondřák očima znovu zaletěl k lahvím a zazubil se. „I když jsem podstatně lépe vybavený.“

Vejtaha. „Předpokládám, že jsi ho dostal.“

„Předpokládáš správně. Je z něj škvarek.“

„A ta holka?“

„Jaká holka?“

„Já nevím, prostě nějaká holka. Byla ošklivě pokousaná, musela jsem ji tam nechat.“

Zamračil se. „V mauzoleu? Celé jsme ho pročesali. Kromě ghúla tam nikdo nebyl.“

Něco přehlídl. Možná se ten kudrnáč ukryl v sarkofágu, kde ho neobjevil. „Viděla jsem tam upíra, musel se někde schovat.“

„Byli jsme důkladní, věř mi. Mauzoleum je čisté. Zřejmě utekl, než jsme se vrátili.“

„Je den, kam by asi tak šel?“

„Třeba měl pomoc. Čarodějnice by ho před sluncem dokázala zaštitit na dost dlouho, aby si našel nový úkryt. Jednoduše se mohla zbavit i těla té dívky.“

V duchu jsem zaúpěla. Jasně, upíři a ghúlové nestačili, proč do mixu nepřihodit ještě čarodějnici. Však já si nějak poradím.

„Najdeme je.“

„Žádné my. Je to můj bordel.“

„Nemůžeš po nich jít sama, netušíš, proti čemu stojíš. Skončíš mrtvá.“

To už jsem dávno byla. Obrátila jsem se k odchodu. „To není tvůj problém.“

„Počkej!“ Přiskočil ke mně a chytil mě za předloktí, aby mě zastavil.

Volnou rukou jsem tasila sai a špičku mu přiložila k rozkroku. Významně jsem se mu podívala do očí. „Doporučuju ti, abys mě pustil.“

Zvedl ruce a o krok couvl. „Nemusíš být tak nepřátelská. Snažím se ti pomoc.“

„Tak za první, o tvoji pomoc nestojím, což jsem, myslím, dala dostatečně jasně najevo. A za druhé, nejsem nepřátelská, ale ostražitá. Vůbec tě neznám.“

„To se dá snadno změnit. Jsem Gabe.“

Okatě jsem ignorovala nabídnutou pravici a mlčela.

„Ale no tak, zachránil jsem ti krk. Mohla bys mi na oplátku alespoň prozradit svoje jméno.“

Zaskřípala jsem zuby. Bylo to hnusné vydírání, naneštěstí postavené na solidních základech. Dlužila jsem mu. Pokud si to chtěl vybrat takhle, jeho blbost. „Le...“ To jméno mi nešlo přes pusku. Lexie Goodwynová umřela. Musela jsem ji konečně nechat jít.

„Promiň, nerozuměl jsem.“

„Alex,“ plácla jsem a zarazila se. Proč jsem to proboha řekla? Nesnášela jsem, když mě tak někdo oslovoval, připadalo mi příliš tvrdé, vůbec se to ke mně nehodilo. Bylo pozdě vybrat si něco jiného.

„Rád tě poznávám, Alex.“

„Kéž bych mohla říct to samé.“

Zasmál se. Pohled mu ulpěl na něčem za mnou a jeho úsměv ochabl. „Něco jsi zapomněl?“

„Nezmínil ses, že po grilovačce bude i after party.“

Prudce jsem se otočila. Za záda se mi přikradl neznámý muž, o kousek vyšší než Gabe a o pár let mladší. Měl široká ramena, úzký pas a světle hnědé, kudrnaté vlasy střižené nakrátko. Jeho temně zelené oči se v porovnání s hákovitým nosem zdály nepřiměřeně malé. Plály zaujetím.

Podíval se na Gaba, obočí tázavě nadzvednuté. Pohyb mu ztěžovala čepel, kterou jsem mu mířila na krk. „Přišel jsem zkontrolovat, co ti tak dlouho trvá, a tohle dostanu za svoji starostlivost?“

„Je trochu impulzivní.“

Kudrnáč se zazubil. „Líbí se mi.“

Srazil moji zbraň stranou. Napřáhla jsem pěst, ale chytil mi ruku a zkroutil mi ji za záda. Jeho rty mě zašimraly na uchu. „Jsi pomalá, kočička.“

„Chováš se jak idiot,“ zavrčel Gabe. „Pust' ji.“

Nepotřebovala jsem jeho pomoc. Škubnutím jsem se osvobodila a svého věznitele otočkou udeřila loktem do tváře.

Zaklel a přitiskl si ruce na obličej. Mezi prsty mu protékala krev. „Zlomila jsi mi nos!“

„Začal sis.“

Cosi odsekl, ale nerozuměla jsem mu, protože měl před pusou ruku, jak se snažil zastavit krvácení.

Obrátila jsem se na Gaba, který horko těžko zadržoval smích. „Kdo je to?“ Koutkem oka jsem kudrnáče hlídala pro případ, že by si chtěl přijít pro odvetu.

„Kamarád, taky lovec. Říkal jsem ti, že na toho ghúla budeme potřebovat posilu.“

„A jakou jsem za svoji pomoc dostal odměnu,“ odfrkl kudrnáč. Pořád si foukal bebínko, ale zvládal mě u toho probodávat pohledem. „Měl jsi tu potvoru nechat, ať ji sežere. Škoda by jí nebyla.“

„Debile.“

„Krávo.“

Gabe přede mě skočil, než jsem se na toho otravu mohla znovu vrhnout. „Nevšímej si ho. Je dotčený, že jsi mu pocuchala obličej.“

„Sejmul bych ji, ale holčičky nebiju.“

„Sklapni, Matte. Potřebujeme ji.“

„To teda určitě nepotřebujeme.“

„Budeme lovit upíra, který je dost silný, aby ovládal ghúla, a pravděpodobně ho chrání čarodějnice. Další člověk se nám hodí, zvláště když je Jamie pořád raněný.“

„Je v pohodě, je to jen naraženina. Poradíme si bez ní. Přece bys vážně nešel na lov s cácorou, co sotva znáš. Co když je totálně neschopná? Povedeš ji celou dobu za ručičku?“

„Zrovna dokázala, že se o sebe umí postarat.“

Než Matt, jak druhého lovce Gabe oslovil, stačil odseknout něco dalšího, došla mi trpělivost. „Nerada vás ruším, pánové, ale hádáte se zbytečně. Nikam s vámi nejdu.“

Gabe se zamyšleně podrbal na bradě. „Opravdu? Ty víš, kde toho upíra hledat?“

„Ty snad jo?“

„Ne, ale znám někoho, koho se můžu zeptat.“

Obětovat dny pobíháním po všech hřbitovech ve městě s nejistou šancí na úspěch, nebo strávit několik hodin ve společnosti Gaba a Matta a upíra i s jeho možnými kumpány zneškodnit? Neskákala jsem z toho nadšením, ale volba byla jasná. „Jaký je plán?“

Matt zaúpěl. „Fajn, Moseley, vezmi ji s sebou, když chceš. Třeba budeme mít štěstí a něco ji zakousne.“

Gabe ho probodl podrážděným pohledem téměř totožný s tím mým. Matt nás ignoroval, sebral plamenomet, který ležel kousek od něj, a vyrazil pryč. Schovala jsem sai a neochotně ho následovala. Gabe se mi zařadil po boku a celou cestu přes hřbitov se snažil zapříst konverzaci. Jeho pokusy jsem úspěšně sabotovala.

Vyšli jsem branou na klidnou ulici. Matt beze slova naskočil do černého SUV zaparkovaného u chodníku a rozjel se pryč.

Odfrkla jsem. „Citlivka.“

„Jde prověřit svoje zdroje,“ vysvětlil Gabe. „Když se rozdělíme, pokryjeme větší plochu a ušetříme čas. Ty můžeš jet se mnou.“

„Kde máš auto?“

Šibalsky se usmál a zavedl mě k černé motorce na protější straně cesty. Musela jsem se kousnout do jazyku, abych odolala nutkání to komentovat. Tajemný Brit, co nosil koženou bundu a jezdil na mašině? Mohl by být ještě trochu víc klišé?

Podal mi jasně červenou helmu a obratně se na motorku vyhoupl.

„Kde je tvoje?“ zajímala jsem se, zatímco jsem si prohlížela lesklý povrch přilby.

„Když jsme odcházeli z domu, netušil jsem, že budu mít společnost. Mám jen jednu.“

„A to mi ji přenecháš? Jak velkorysý.“

„Napadlo mě, že se s ní budeš cítit trochu klidněji. Vidím, jak se ti třesou kolena.“

„Říká se tomu pud sebezáchovy. Nijak výrazně netoužím skončit rozmazaná po silnici.“

Kopnutím nastartoval. „Naskoč. Půjdu na tebe zlehka.“

Hravost v jeho hlase mě přiměla nadzvednout obočí. „Pořád mluvíme o jízdě na motorce?“

Odpovědí mi byl úsměv tak podmanivý, že by se z toho jiné holce srolovaly ponožky. Mě nechával chladnou. Skoro úplně.

Narazila jsem si helmu a nasedla za něj. Nejistě jsem mu položila ruce na pas. Nechtěla jsem se ho dotýkat víc, než bylo nezbytné, ani si omylem vyrazit zuby o jeho meče, které mezi námi fungovaly jako bariéra.

„Radši se chytني pořádně, nebo tě cestou vytrousím.“

Zaryla jsem mu prsty do boků. „Lepší?“

Bolestivě sykl. „Zase tak moc nemusíš. Vymáčkneš ze mě duši.“

Trochu jsem sevření povolila. Konečně se rozjel a já si během několika vteřin přála, aby zase zastavil. Uháněl ulicemi probouzejícího se města mnohem větší rychlostí, než jakou stanovovaly značky kolem silnice. Ani jedné z posádek tří policejních vozů, které jsme během zběsilé jízdy minuli, to zřejmě nevadilo, protože nás nikdo nepronásledoval. Kluk s meči na zádech, který v pěší zóně uháněl na motorce stovkou, byla přece úplně běžná věc.

Po krátké zastávce v řeznictví jsme zaparkovali uprostřed tovární zóny na opačné straně města, než se nacházel hřbitov. Seskočila jsem z motorky, než si to Gabe mohl rozmyslet a znovu se mě pokusit zabít v houstnoucím provozu, a nedůvěřivě si přeměřila neonový nápis nad oprýskanými kovovými dveřmi. Svítil jen z části a několik písmen chybělo, takže název nešel rozluštit. Vedle něj se slabě třpytil třírohý symbol, který ze všeho nejvíc připomínal několik propletených půlkruhů. Když jsem se na něj nesoustředila, zmizel.

„Co znamená ten znak?“ zeptala jsem se, když jsem si sundala helmu.

Gabe si ji ode mě vzal a pověsil ji na řídítka. Čtvrť kolem vypadala tak pochybně, že pokud budu mít jen trochu štěstí, někdo mu tu mašinu šlohne, sotva se k ní otočíme zády.

„To je triquetra, univerzální označení neutrálních míst nadpřirozeného světa.“

Očividně to považoval za dostatečné vysvětlení, protože se protáhl ke dveřím a přidržel je pro mě otevřené. „Až po tobě.“

Překročila jsem práh. Přelila se přese mě vlna magie a přiměla mě otrást se. „Co sakra bylo zase tohle?“

Zmateně nakrčil čelo. „Ochranná bariéra, odpuzuje normály, kteří by se sem omylem zatoulali. Ještě nikdy jsi na neutrální půdě nebyla?“

„Ne,“ přiznala jsem a musela se kousnout do jazyku, abych polkla příval dalších otázek. Polovina z toho, co říkal, nedávala smysl.

„Tak to si užiješ,“ zasmál se a postrčil mě do místnosti.

Bar byl temný a stísněný, smrděl cigaretami, levným alkoholem a špatnými tělesnými tekutinami. Ani jeden z přítomných nebyl člověk. V koutě seděla trojice chlupatých mladíků s dlouhými, prasečími tesáky a za barem obsluhovala překrásná žena s nazelenalou kůží a dlouhými stříbrnými vlasy. Když jsem si všimla, že pod tou záplavou kadeří byla nahá, rychle jsem odvrátila pohled a zbytek stvoření v místnosti si raději neprohližela.

„Vítej v Kozím ocásku,“ zašeptal Gabe tak, aby ho nikdo kromě mě neslyšel. „Jednom z nejvyhlášenějších nadpřirozených barů ve městě.“

Zavadil o mě ještěřší démon, který se dral ke dveřím. Zaprskal, jeho dlouhý jazyk kmitl ve vzduchu. Automaticky jsem sáhla po sai.

Gabe mi položil dlaň na rameno a nechal démona jít. „Říkal jsem ti, že bar je neutrální půda, násilí je tu zakázáno. Porušení toho pravidla se trestá smrtí.“

Spustila jsem ruku. „Žádné rvačky, značím si.“

Postrčil mě k baru, a když na nás přišla řada, u nahaté obsluhující objednal dvě piva. Jednu z lahví posunul přede mě. Počkala jsem, dokud se nenapil, a teprve potom ochutnala. Zašklebila jsem se. Pivo bylo hořké a studené jako můj život.

„Můžeš vůbec pít?“ zeptal se Gabe jen tak mimochodem.

Protočila jsem oči. Ten byl nenápadnost sama. „Jednadvacet už mi bylo, neboj.“ Teoreticky navždycky i bude. Ten drobný detail jsem si nechala pro sebe. „Radši mi pověz, co tady děláme. Předpokládám, že jen na pivo jsi mě sem nevzal.“

„Čekáme na mého démonického informátora.“

Obočí mi vyletělo metr vysoko. „Máš démonického informátora? Tvrdil jsi, že jsi lovec.“

Znovu si přihnul. „Neházím všechny do jednoho pytle. Některá nadpřirozená stvoření nikomu neubližují, a když můžou být užitečná a dá se s nimi rozumně domluvit, proč toho nevyužít? Zdroj z řad nepřátel je vždycky nejcennější.“

Odvrátila jsem se od něj a hluboce se napila, zatímco jsem jeho přístup zvažovala. „Hezké tetování.“

Nechápavě jsem se na něj zamračila. „O čem to mluvíš?“

Kývl bradou neurčitým směrem k mému obličejí. „Ten symbol za uchem. Má nějaký význam?“

„Cože?“ Obrátila jsem hlavu na stranu a ohnula si levé ucho, natahujíc krk, abych v zrcadle za barem něco viděla. Hlasitě jsem zaklela, když jsem si všimla asi tři centimetry vysokého černého znaku napůl schovaného za ušním lalůčkem. Připomínal vykousnutý trojúhelník, a než jsem umřela, určitě tam nebyl.

Gabe se mým zděšením dobře bavil. „Nech mě hádat. Špatné opilecké rozhodnutí, na které jsi zapomněla?“

„Něco na ten způsob.“ Krev ve mně začínala vřít. Existoval jediný způsob, jak jsem k tetování mohla přijít. Ten hajzl! Seskočila jsem z vysoké barové stoličky. „Omluvíš mě na chvíli? Musím si... zavolat.“

Vystřelila jsem ke dveřím, aniž bych mu dala šanci odpovědět. V uličce jsem si vybrala hezky soukromé místo za přetékajícím kontejnerem a zavolala ho.

„Liame.“

Čekala jsem, že se přede mnou zjeví, ale místo toho se mi zase nacpal do hlavy. Když jsem věděla, co čekat, jasně jsem jeho přítomnost dokázala rozpoznat. Tlačila mě do mozku podobně, jako tlačí kamínek v botě.

Ano?

„Ukaž se.“

Asi jsi nepochopila, jak náš vztah funguje. Neběhám za tebou, kdykoli si umaneš.

Byla jsem příliš naštvaná, než abych se s ním dohadovala. Měla jsem naléhavější věci na řešení. „Udělal jsi mi tetování!“

Není to tetování, ale moje značka vypálená do tvé kůže.

To myslel vážně? „Ocejchoval jsi mě?!“ Jak to bylo lepší než tetování?

Je to součástí naší dohody. V momentě, kdy sis se mnou potřásla rukou, ses mi upsala do služby.

Donutila jsem se několikrát zhluboka nadechnout, abych se uklidnila. Nepomohlo to. „Tuhle část jsi zapomněl zmínit.“

Měla bys mi být vděčná. Dokud máš moji značku, nemůže si tě nárokovat nikdo jiný – ani z jedné strany. Nedokáže ti nahlížet do mysli, ani tě podrobit své vůli. Jsi chráněná proti všem formám jejich vlivu.

Chtěla jsem na něj dál křičet, ale čím víc jsem nad jeho slovy přemýšlela, tím zřetelněji jsem viděla výhody, které mi poskytl. Jasně, nebyla jsem nadšená z toho, že jsem se mu upsala, ale když se to vezme kolem a kolem, asi jsem mohla dopadnout i hůř. A pokud to malé tetování opravdu bránilo tomu, aby se mnou někdo manipuloval stejným způsobem, jako to občas dělal Liam, byla jsem ochotná ho snášet.

Nemáš zač.

Dokázala jsem určit přesný okamžik, kdy se mi stáhl z hlavy, protože z té náhlé změny tlaku mi zalehly uši. Polkla jsem a dopřála si chvilku na vychladnutí. Jakmile jsem dokázala udržet neutrální výraz, vrátila jsem se do baru. Gabe seděl pořád na stejném místě. Vyskočila jsem na stoličku vedle něj a obrátila do sebe zbytek piva. Pak jsem si k sobě přitáhla i to jeho a vypila ho taky.

Sledoval mě s tázavě nazdviženým obočím. „Všechno v pořádku?“

„Ne. Jo. Jak se to vezme.“

Viděla jsem na něm, že měl milion otázek, ale nedostal se k nim. Vchodové dveře vrzly a jeho pohled se přesunul k nově příchozímu. Kývl na pozdrav. Jeho informátor zřejmě konečně dorazil.

„Počkej tady,“ poručil. „A s nikým se nebav. Neutrální půda nebo ne, nikomu se tu nedá věřit.“

„Jasně, mami.“

Obrátila jsem se na židličky a sledovala, jak si přisedl k démonovi, který zabral stůl ve vzdáleném rohu místnosti. Byl to krasavec k pohledání, s tmavou pokožkou pokrytou strupy a čtyřma nepřiměřeně velkýma očima. Nos mu trčel z čela. Jestli Gaba jeho vzhled znechucoval, nedal to na sobě znát. Za ten výkon jsem mu tleskala.

Chvíli mluvili, pak Gabe démonovi něco podal. Démon zavřel oči a přitiskl si věc k čelu... teda nosu. Vrátil předmět Gabovi a rozpovídal se. Špicovala jsem uši, abych

zachytila aspoň útržek jejich konverzace, ale přes mlaskot, chrochtání a další znepokojující tělesné projevy ostatních zákazníků jsem nic neslyšela. Debata skončila. Gabe sáhl do kapsy a hodil démonovi igelitový balíček. Ten se na něj hladově vrhl, vyrval z plastu tmavou hmotu a začal na ní hlasitě hodovat. Gabe se zvedl k odchodu.

Jak se blížil ke mně, zavrtěl hlavou, aby zarazil příval otázek, které mě pálily na jazyku. Nasměroval mě ke dveřím.

Mlčela jsem, dokud jsme nestáli na čerstvém vzduchu. „Co to proboha bylo za hnusáka?“

„Hazar, nižší démon známý pro svoji schopnost stopovat,“ spustil, jako by recitoval přímo z učebnice. „S přesností na několik desítek metrů dokáže určit polohu jakékoli živé či neživé bytosti, na jejíž pach se naladí. Za kus žvance ochotně pomůže.“

„Chci vědět, čím jsi mu platil?“

„Hovězí játra, jeho oblíbené.“

Vydala jsem dávivý zvuk. Nevšímal si toho. „Dal jsem mu čichnout k náhrdelníku, který jsem našel v mauzoleu. Byl nasáklý upířím pachem. Víš, kam se tvůj zubatý kamarád schoval.“

Musela jsem se usmát. Konečně dobré zprávy. „Na co ještě čekáme?“

4. V ZAJETÍ TEMNOTY

Před jedenáctou jsme zaparkovali u zadního vchodu starého divadla, kde jsme se měli setkat s Mattem. Přestože ulice zela prázdnotou, vzduch byl těžký a plný napětí, chvěl se příslibem násilí. Skenovala jsem okolí, pátrala po možné hrozbě. Když v popelnici u protějšího domu zasyčela kočka, málem jsem vyletěla z kůže.

„Nervózní?“ Gabe se ležérně opíral o zeď budovy, nedotčený podivnou atmosférou.

„Mám z tohotohle místa špatný pocit.“

„Oprávněně. Nejsme v bezpečné části města.“

Šlehla jsem po něm pohledem. „Díky za včasné upozornění.“

„Tady nám nic nehrozí.“ Ukázal na starou nástěnku před námi, kde kdysi visel program divadla. Od té doby si ji vzali do parády sprejeři.

Zamžourala jsem na barevné nápisy, ale nepochopila jsem jediné slovo – všechny byly španělsky a já se na střední učila francouzsky. Otec na tom trval, protože pocházel z Kanady, kde francouzština fungovala jako druhý úřední jazyk. Neovládala jsem ji natolik, abych mohla plynule konverzovat, ale dokázala jsem se domluvit.

„Místní nemají rádi mizerné pouliční umění?“ zkusila jsem.

„Je to varování, aby se k budově nikdo nepřibližoval. Prý v ní sídlí Ďábel.“

Žaludek mi udělal přemet. „Nemyslíš, že tam vážně...“

„Ne. Mexičani jsou hrozně pověřčiví, ten termín používají pro všechno zlé, co nedokáží vysvětlit. Nejspíš tím odkazují na našeho upíra.“

Musela jsem se hodně snažit, abych si zachovala neutrální výraz, protože samou radostí bych nejradyji skákala metr vysoko. Ještě jsem ani neměla dost času na to, abych se smířila s myšlenkou, že se s Ďáblem budu muset utkat, rozhodně jsem nebyla připravená mu čelit. Pochybovala jsem, že někdy budu.

Asi jsem svoji úlevu nedokázala zamaskovat úplně, protože Gabe ji využil jako záminku k rozhovoru. „Jak dlouho lovíš?“

Chtěla jsem tu otázku smést ze stolu jako všechny ostatní, které mi položil, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslela. Možná když mu poskytnu špetku nepodstatných

informací, oplátkou se od něj dozvím něco užitečného. O světě nadpřirozena měl mnohem rozsáhlejší znalosti než já.

„Pár měsíců,“ řekla jsem neurčitě. Nebyla to lež, ne úplně. „Ty?“

„Pár let.“

„Proč jsi s tím začal?“ Neměla jsem se ptát, bylo to příliš osobní a my se vůbec neznali. Nedokázala jsem se zastavit. Zajímalo mě, proč tuhle nevděčnou práci někdo dělal. Jak se z člověka vůbec stal lovec? Rozhodli se tak sami, nebo to bylo posláním podobné tomu mému a neměli jinou možnost? To druhé mi připadalo pravděpodobnější. Nikdo by si něco podobného nevybral dobrovolně.

„Ze stejného důvodu jako většina lovců – viděl jsem příliš a musel se rozhodnout. Zavřít oči a ignorovat, co se kolem děje, nebo se tomu postavit a pokusit se něco změnit.“

Očividně jsem se spletla. Vážně si to zvolil sám. Bylo to hloupé a hrdinské zároveň. „Daří se?“

V jeho úšklebku se odrážela spousta hořkosti. „Ne, ve velkém měřítku sama nic nezmůžeš. Jakmile ti to dojde, přestaneš se snažit zlepšit svět a začneš se soustředit na ochranu těch, na kterých ti záleží. Pokud nesvedeš ani to, kupředu tě pohání touha po pomstě.“ Jeho hlas se na konci změnil, zhrubl. Neviděla jsem mu do očí, ale profil jeho tváře stačil, abych poznala, co se tak urputně snažil skrýt. Nosil v sobě spoustu bolesti.

Předstírala jsem, že jsem si ničeho nevšimla. „Úžasné vyhlídky. To se snad raději fakt nechám sežrat.“

Podíval se na mě, celý vážný. „Bude to v pohodě. Kryju ti záda.“

Nevěděla jsem proč, ale uklidnilo mě to.

U patníku zastavilo černé SUV. Vedle Matta, který řídil, seděl asi dvacetiletý kluk.

„Jamie, Mattův mladší bratr,“ vysvětlil Gabe, než jsem se mohla zeptat. „Lovení je v podstatě jejich rodinné řemeslo.“

Bratři vystoupili a posbírali si z kufru zbraně. Jak se přibližovali, lépe jsem si Jamieho prohlédla. I kdyby Gabe nic neřekl, poznala bych, že s Mattem byli příbuzní. Měli stejně výraznou bradu a větší nos, dokonce i totožně tmavě zelené oči. Jediným rozdílem byly jejich vlasy. Jamie je měl delší, rovnější a světlejší, sčesané z čela a na zátylku stažené do kratičkého culíku.

Rysy obličeje bylo to jediné, co bratry spojovalo – to se dalo vyčíst ze způsobu, jakým se pohybovali. Z Matta sršelo sebevědomí, budil dojem člověka, který si užíval být středem pozornosti. Jamie byl naopak ztělesnění obezřetnosti, tvář měl klidnou a příliš dospělou na svůj věk.

„Tohle je Alex,“ představil mě Gabe. Kývla jsem na Jamieho a on mi to gesto mlčky opětoval.

Matt, který měl jako památku na dnešní ráno bílou pásku přes kořen nosu a temné kruhy pod očima, se k Jamiemu naklonil. „Moc se k ní nepřibližuj, bráško. Tohle kotě má dráčky.“

Sladce jsem se na něj usmála. „Líbí se mi, co sis udělal s obličejem.“

„Uvědomuješ si, že mám na zádech plamenomet?“

Těžko ho přehlédnout, což by mohl být trochu problém. Jistě, lidé ve velkoměstech zpravidla bývali lhostejní k podivnostem, ale producírovat se kolem s plamenometem? Co když někdo zavolá policii? Jak to budeme vysvětlovat? „To se mě tolik bojíš?“

Čelist se mu napjala, jak zaťal zuby. „Nevíme, co tam na nás čeká. Radši budu připravený na všechno, než pak muset zdrhat.“ To rýpnutí pánilo jako žihadlo. Nedal mi šanci zareagovat a obrátil se na Gaba. „Co kdybychom s tím pohli? Rád bych odsud zmizel, než přijdu o pneumatiky.“

„Jak chceš postupovat?“

„Vtrhneme dovnitř a zabijeme všechno, co se nám připele do cesty.“

„A pokud je tam čarodějnice?“

„Stejný plán. Nějaké další otázky?“

Zvedla jsem ruku. „Jednu bych měla.“

Matt nasadil nanejvýš otrávený obličej, kterým dával jasně najevo, že jsem ho obtěžovala už tím, že jsem si v jeho společnosti dovolila dýchat. „Ano?“

„Jsi vždycky tak nesnesitelný?“

Strojeně se usmál. „Až ti v zápalu boje sežehnu obočí, bude to rozhodně nešťastnou náhodou.“

Společně s Jamiem rozrazili dveře do divadla. Ten zvuk se nesl celým sousedstvím.

„Hlavně nenápadně,“ zamumlala jsem, tasila sai a s Gabem po boku následovala bratry do budovy.

Dveře se za námi hlasitě zabouchly. Zdemolovaná vstupní hala, slabě osvětlená tenkými paprsky, které dovnitř pronikaly skrz zabedněná okna, byla na první pohled prázdná. Stejně jsme ji pečlivě prohledali, než jsme se odvážili vydat dál hlavní chodbou. Jak jsme postupovali hlouběji do budovy, ubývalo světla, z barev se staly jen odstíny šedi, jak se moje oči přizpůsobily tmě.

Zastavili jsme na křižovatce, kde se z široké chodby oddělovaly dvě boční. Chtěla jsem navrhnout, že se rozdělíme, ale kluci měli vlastní řešení. Jamie z kapsy vytáhl kompas. Ve vzduch se zachvěla magie a střelka kompasu začala šílet, točila se kolem své osy jako korouhev ve větru. Potlačila jsem zvědavost a nevyptávala se, co to bylo za magické udělátko.

Střelka kompasu se ustálila a nasměrovala nás do chodby napravo. Jamie kývl a ujal se vedení. Pohyby hlavou byly zřejmě jeho preferovaný způsob komunikace.

„Fakt jsou příbuzní?“ zašeptala jsem Gabovi, když se od nás bratři několik kroků vzdálili. „Jamie se zdá o tolik milejší.“

Střelil po mně rozladěným pohledem. „Soustřed' se.“

Následovali jsme Jamieho kompas do srdce budovy, pečlivě prozkoumávali všechna zákoutí, abychom se vyvarovali útoku do zad. Před divadelním sálem jsme se na okamžik zastavili a kluci na sebe divoce mávali rukama. Jejich instrukcím jsem nerozuměla, takže jsem jen tupě pokyvovala hlavou a snažila se nevnímat těžký pach hniloby, který visel ve vzduchu.

Matt se od nás oddělil a odběhl někam pryč. My ostatní jsme velkými dvojitými dveřmi vstoupili do prostorného sálu osvětleného obrovským kruhovým lustrem se stovkou svící. Na vteřinu jsem uvažovala, jak je asi zapalovali, protože lustr se houpal vysoko nad našimi hlavami.

Moje plná pozornost se rychle přesunula k upírovi, který na nás čekal na jevišti pokrytém mrtvolami. Usmíval se jako kočka, co lapila kanárka.

„Doufal jsem, že přijdete. Rád bych vás s někým seznámil.“ Rozhodil rukama, chvástal se těly kolem sebe. I z dálky šlo poznat, že některé se nacházely v pokročilém stádiu rozkladu.

Zlost se přese mě převalila v mohutné vlně a strhla mě pod hladinu. Ten samolibý bastard. Vykročila jsem k němu.

Gabe se přesunul přede mě a zablokoval mi cestu. „Je to past,“ varoval mě, nespouštějíc z příšery na pódiu zrak. „Pozor na tu čarodějnici.“

Upír vycenil špičáky v imitaci úsměvu. „Kdepak, žádná čarodějnice. Jen já a moje děti.“

Do hlediště seskákaly aspoň tři desítky upírů, kteří se skrývali v lodžích. Měli obrovskou převahu, my zase plamenomet – Matt nemohl být daleko. Jo, asi nebylo nejmoudřejší používat oheň v místnosti napěchované dřevem, ale připadalo mi to jako dobré nouzové řešení, kdyby se situace zvrhla.

Zařadila jsem se mezi kluky, napumpovaná k boji. „Ten zmetek je můj.“

„Posluž si.“

Řítíla se na nás lavina upírů. Po hlavě jsem se do ní vrhla, vyhýbala se útokům, sekala a probodávala, co mi pod ruku přišlo. Nevnímala jsem, co dělali ostatní, dokud nepřátelé nezačali ztrácet koordinaci. Kolem hlavy mi zasvištěla čepel a zabodla se upírovi přede mnou do krku. Nebylo to smrtelné zranění, ale poskytlo mi žádané rozptýlení. Jedna rána sai a upírovo tělo padlo k zemi a začalo hnít. Ohlédla jsem se přes rameno a rychle svého pomocníka objevila. Matt si našel cestu na jednu z lodží a zasypával stvůry vrhacími noži.

Ponořila jsem se zpět do boje. Kupila se kolem mě těla, která se nestačila rozkládat. Téměř jsem se nehnula z místa. Nepřátel jakoby neubývalo.

Jeden z upírů mi přistál na zádech, šel mi po krku. Přehodila jsem ho přes rameno a přišpendlila k podlaze. Trhnutím jsem sai osvobodila, zvedla se a uhnula před dalším útočníkem. Využila jsem momentu pohybu a s otočkou mu vrazila čepel mezi lopatky. Mrtvý upír se svalil k zemi a vzal s sebou i moji zbraň, která se mu zasekla v páteři. Neměla jsem čas získat ji zpět.

Jamie si upíry stěží držel od těla. Oháněl se katanou, ale nedokázal si pořádně chránit levý bok. Soudě podle bolesti v jeho tváři mu pohyb znesnadňovalo zranění, o němž se zmiňoval Gabe. Matt, kterému zřejmě došly nože, seskočil do hlediště a připojil se k boji, aby bratrovi pomohl. I s plamenometem na zádech byl rychlý a smrtící, ale tolik se soustředil na Jamieho obranu, že si zapomněl hlídat záda. Nevšiml si upíra, který se k němu kradl s jeho vlastní čepelí v ruce.

Upír zaútočil. Mrštíla jsem po něm zbývající sai a vyrazila mu nůž z ruky. To přitáhlo Mattovu pozornost. Obranný manévr přeměnil v akci a upíra zlikvidoval.

Kývl na mě na znamení díků. Vytřeštil oči. „Pozor!“

To varování přišlo pozdě. Otočila jsem se a neozbrojená stanula proti kudrnatému upírovi z hřbitova. Drapl mě pod krkem a nadzvedl ze země, jako kdybych nic nevážila. Praštila jsem ho pěstí do spánku. Ani to s ním nehnulo. Zesílil sevření, přerušil mi přívod kyslíku. Svět začínal černat.

Propustil mě těsně před tím, než jsem ztratila vědomí. Obrátil mě, přitiskl se mi na záda, používal moje tělo jako štít. Zvuky boje ustaly. Zamrkala jsem. Blížily se k nám tři ozbrojené postavy. Nikdo jiný už nestál.

„Je konec,“ zavolal Gabe. „Nech ji jít a ušetříme tě.“

Lhal. Věděla jsem to já i upír.

„Nestojím o slitování, lovče,“ odplivl. „Chci pomstu. Zabili jste mi družku.“ Pohládl mě po tváři, ostrým nehem mi poškrábal líčko. „Oko za oko...“

Matt si odfrkl. Stál nejbliž k nám. „Posluž si, potkali jsme ji dneska ráno. Seznámení za všechny prachy, fakt že jo.“ Dal na ta slova podivný důraz, propaloval mě pohledem. Snažil se mi něco naznačit. „Ještě teď mě bolí nos.“

Pochopila jsem. Mrkla jsem na něj a čekala.

„Tvrdíš, že je vám lhostejná. Uvidíme, jaká je pravda, až jí vyrvu páteř z těla.“

Matt využil upírova chvástání a nepozorovaně se o pár kroků přiblížil. V ruce se mu zaleskla čepel.

„Teď!“

Vymanila jsem se z upírova sevření totožným způsobem, jakým jsem se na hřbitově osvobodila od Matta. Zarazila jsem mu loket do nosu a vrhla se na zem, odvalila se z jeho dosahu. Do srdce se mu zabořil nůž.

Nezačal se rozkládat, jak měl. Jen se zasmál a vytáhl si čepel z hrudi. „Hlupáci!“

Někdo zakřičel: „Je to ghúl!“

Všechno šlo do háje.

Ghúl mrštil nožem po Mattovi. Neviděla jsem, jestli zasáhl, protože na mě skočil a přišpendlil mě k podlaze. Jeho čelist se vyhákla z pantů, odhalila dvojřad ostrých zubů. Zakousl se mi do hrdla. Vykřikla jsem. Tělem se mi rozlil oheň.

Ghúlova váha mě přestala drtit. Nedokázala jsem se pohnout, ochromená spalující bolestí, která mi od krku postupovala přes rameno až hluboko do hrudi. Rána pulzovala, chrlila krev. Čekala jsem, že mě prostoupí hřejivá magie a kousanec vyléčí. Od mého

návratu mezi živé zasáhla pokaždé, když jsem se poranila, ať už šlo o zatržený nehet nebo zlomenou ruku. Byla to jediná z mých nových schopností, na kterou jsem si zvykla tak rychle, že už jsem si život bez ní nedokázala představit. Tentokrát mě zklamala. Úleva se nedostavila.

Semkly se kolem mě stíny, snažily se mě připravit o zrak. Když jsem znovu zaostřila, klečel nade mnou Gabe. Neslyšela jsem průběh boje, ale žár blízkých plamenů a zápach spáleného masa jsem poznávala. Ghúl se škvařil v pekle. Já ho nejspíš budu brzy následovat.

„Zůstaň se mnou.“ Gabe zuby odšpuntoval nějakou lahvičku a její obsah mi vylil do rány. Zasyčela jsem. Pálilo to jako čert. Bolest ustoupila. Moje srdce zpomalilo. Přestala jsem cítit tělo.

Pokusila jsem se promluvit, ale v ústech mi zabublala tekutina. Gabe mě zvedl do náručí.

„Jak je na tom?“ zeptal se Matt.

„Dočasně jsem zastavil krvácení, ale víc nesvedu. Musíme ji dostat k Mikayle.“

„Vezmi si auto. S Jamiem to tu vyčistíme.“

„Nenechám vás tady samotné, aby se to mohlo ještě víc podělat. Zapal to tu a padáme.“

Svět pohltila temnota.

Probudila mě pronikavá bolest.

„Šlápni na to. Zase krvácí.“

Ležela jsem skrčená na zadním sedadle auta, hlavu na Gabově klíně. Něco mi tiskl ke krku. Tlak na ránu byl nesnesitelný. Bolest mi tepala tělem, souzněla s rytmem mého splašeného srdce. Nemohla jsem se pořádně nadechnout. Za svůj krátký nový život jsem utrpěla slušnou řádku zranění, ale nikdy to nebylo tak hrozné. A nikdy to netrvalo tak dlouho. Nechápala jsem, co se stalo. Proč jsem se ještě neuzdravila?

Zasténala jsem.

„Vydrž. Už tam budeme.“ Ta slova přicházela z velké dálky, stěží jsem jim rozuměla.

Musela jsem omdlít, protože když jsem zase začala vnímat okolí, už jsme nebyli v autě. Svět se třásl, jak se mnou někdo chvátal dlouhou chodbou. Všechno bylo temné, rozmazané. Do mozku se mi zabodával ostrý klapot, který naplňoval prostor.

„Rychle,“ nabádal neznámý ženský hlas. Dveře před námi se otevřely. „Polož ji sem.“

Povrch pode mnou byl tvrdý jako kámen. Postel?

„Ať to vypije. Pomůže to se ztrátou krve.“

Gabe mi opatrně nadzvedl hlavu. Vyjekla jsem, když se mi krk rozhořel novým přívalem bolesti.

„Promiň.“ Vnímala jsem ho nad sebou jako beztvarý stín. Přiložil mi k ústům nějakou lahvičku. Nedokázala jsem polykat, většina tekutiny mi stekla po bradě. Tím málem, co jsem do sebe dostala, jsem se div nezadusila. Rozkašlala jsem se.

„Mikaylo!“

Ta žena, Mikayla, odstrčila Gaba stranou. „Nech mě pracovat.“

Odlepila mi z krku krví nasáklou látku a s ní nejspíš i veškerou kůži, co mi zbyla. Musela jsem se kousnout do jazyku, abych si zabránila vykřiknout. Bolest se uvnitř mě hromadila jako v natlakované láhvi, kdybych otevřela pusku a začala křičet, už bych nesvedla přestat.

Mikayla, na jejíž tvář jsem nedokázala pořádně zaostřit, odšroubovala další lahvičku a její obsah mi bez okolků nalila do otevřené rány. Něco zamumlala v jazyce, kterému jsem nerozuměla. Krk jsem měla znovu jako v plamenech, oheň se mi šířil tělem až do konečků prstů, pohlcoval mě. Svíjela jsem se bolestí.

„Co jí to provádíš? Ránu jsi zavřela!“

„Má v těle infekci. Musím ji vypálit, než dosáhne srdce.“

Vypálit, to sedělo. Kůže se mi škvařila, tělo mě přestalo poslouchat. Trhavě nadsakovalo na posteli jako ryba na suchu.

„Přidrž ji! Už to bude.“

Gabe mě popadl za ramena a přimáčkl k matraci. Mikayla ze sebe dál chrlila nesrozumitelnou směsicí slov, mluvila rychleji, hlasitěji. Něco ve mně se dalo do pohybu. Drásalo si to cestu mým tělem, dokud z něj nezbyly jen potrhané cáry masa. Tak strašně to bolelo. Nešlo to vydržet. Vzdala jsem to a křičela.

Bolest naráz přestala. Zalapala jsem po dechu a znehybněla, po tvářích mi stékaly slzy. Gabe mě pustil a ustoupil, aby mi Mikayla mohla ránu přelepit.

„Teď tohle.“ Podala Gabovi další lahvičku. Zrak mi opět fungoval, jak měl, konečně jsem ji spatřila v celé její kráse. A krasná opravdu byla. Vysoká a štíhlá, s plným hrudníkem a úzkým pasem, asi Mattova věku, takže mohla mít tak pětadvacet. Husté, zlaté vlasy se jí vlnily do půli zad. Zachovávala si neutrální výraz, v očích barvy hořké čokolády se jí ale odrážela nedůvěra. „To je proti bolesti.“

Gabe našťavaně zavrčel, ale pomohl mi čirou tekutinu vypít. Buď byla bez chuti, nebo mi bolestí odumřely všechny chuťové buňky, protože mi připadalo, že jsem pila vodu. „To jsi jí nemohla dát předtím, než jsi ji mučila?“

Tu otázku ignorovala a obrátila se na mě. „Z nejhoršího jsi venku, ale chvílku potrvá, než se tvoje tělo vzpamatuje. Doporučuji klid na lůžku, aspoň pár dní. Bylo to ošklivé zranění.“

„Dohlédnu na ni,“ ujistil ji Gabe. „Ani se odtud nehne.“

Chtěla jsem zavrtět hlavou, ale bolest mi zabránila v pohybu. Nemohla jsem tu zůstat. Vždyť jsem ani nevěděla, kde jsem vlastně byla. Pokusila jsem se vytáhnout do sedu. „Musím...“

„Na to ani nemysli,“ napomenula mě Mikayla. Neviditelná síla mě srazila zpátky na matraci. Ležela jsem na posteli s kovovým rámem ve světlé místnosti, která hodně připomínala nemocnici ze starých filmů. „Nezachraňovala jsem tě, aby ses hned oddělala vlastní paličatostí. Odpočívej, příšery ti nikam neutečou. V mezičase můžeš přemýšlet, jak Gabrielovi poděkuješ. Kdyby tě sem nedostal tak rychle, ani všechna magie světa by ti nedokázala pomoci.“

Magie? „Jsi čarodějka?“ Zněla jsem slabě, přiškrceně. Mluvit bolelo.

Moje překvapení ji pobavilo. „Jenom ta nejlepší ve městě.“

„A taky nejvíc namyšlená,“ zamumlal Gabe.

Mikayla předstírala, že ho neslyšela. „Když už jsme u té magie... Přečti ji.“

„Cože? Proč?“

„Pokousal ji ghúl.“ Řekla to, jako by to všechno vysvětlovalo.

Gabe z toho zřejmě pochopil víc než já, protože se zamračil. „Přece si vážně nemyslíš, že by se mohla...“ Zatřepal hlavou. „To není možné.“

Nelíbilo se mi, jak znepokojeně najednou vypadal. „O čem to mluvíte?“

„Mikayla se bojí, že by ses mohla změnit.“

„Na ghú...?“ Hlas mi vypověděl službu. Nedokázala jsem na to ani pomyslet, natož to vyslovit. „Jejich kousnutí je nakažlivé?“

„Ne tak docela. Každý ghúl začal jako upír a upíry dokáže nadále tvořit, ale nestačí k tomu jen jejich kousnutí. Ano, upíří patogen se nachází i ve slinách, takže pokud se ti dostanou do krevního oběhu, můžou spustit proměnu, ale musela by ses nacházet na hranici smrti, aby tvoji DNA mohly začít prepisovat.“

„Což byla,“ připomněla Mikayla ochotně.

„Jo, ale je to lovkyně, takže je imunní. Naše DNA se příliš liší od lidské, než aby ji upíří patogen dokázal zmutovat.“

No, ohledně té lovkyně...

„Upíří patogen,“ zdůraznila Mikayla. „Ghúl už není tak docela upír, že ne? Živí se temnou energií, to se odrazilo jak na jeho schopnostech, tak vzhledu. Je dost možné, že pro něj platí rozdílná pravidla i v tomto ohledu. Nebo snad znáš nějaké lovce, kterého ghúl pokousal a přežil dost dlouho na to, abychom věděli, co se stane?“

Gabovi došly argumenty. Omluvně se na mě podíval. „Promiň.“

Pevně mi sevřel ruku, svázal mě pohledem. Jeho oči mě pohlitily. Vyslal mi do těla proud magie, útočné a vlezlé. Odlupovala moji duši jako cibuli, obnažovala mě. Nedokázala jsem se bránit. Magie mě naplnila až po okraj, prohlížela si mě zevnitř.

Stáhla se stejně rychle, jako zaútočila. Gabe mě pustil. V očích se mu mihlo cosi podivného, jiskra zájmu, který tam předtím nebyl. Vyprázdnil tvář a obrátil se na Mikaylu. „Říkal jsem ti to. Je čistá.“

Pokrčila rameny. „Jistota je jistota.“

Odtáhla jsem se od Gaba, jak mi to jen matrace dovolovala. Mikaylin lektvar musel konečně zabrat, protože ten pohyb skoro nebolel. „Co to sakra bylo?“

„Umím nazírat.“

Proč pořád předpokládal, že jsem měla nejmenší tušení, co znamenaly ty podivné výrazy, které rozhazoval kolem? „Prosím?“

„Dokáže nahlédnout do nitra druhé bytosti a přečíst její pravou podstatu,“ vysvětlila Mikayla. „Je to vzácná schopnost, pokrevně předávaná v nejmocnějších čarodějných liniích.“

„Taky jsi čaroděj?“

„Někdo z mých předků byl. Až na tuhle drobnost se u mě magie neprojevila.“

Mikayla si odfrkla. „Mohla, kdyby ses nestal lovcem. Zbrkle jsi svůj potenciál zahodil.“

„Nezačínej s tím zase. Teď není vhodná chvíle na přednášku.“

„Máš pravdu.“ Pohledem krátce přeletěla ke mně. „Tvoje kamarádka potřebuje klid, aby léčivá magie mohla správně pracovat.“ Mávla ke dveřím. „Až po tobě.“

Gabe si cosi zamručel pod nosem, pak se na mě ale povzbudivě usmál. „Tady jsi v bezpečí,“ ujistil mě. Něco v jeho postoji se změnilo, koukal na mě jinak. „Odpočívej.“

Netušila jsem, co za tou změnou stálo, a to mě děsilo. Nebyla jsem jako oni. Nebyla jsem lovec ani čarodějka, nebyla jsem normální, dokonce ani živá. Věděl to? Poznal, co jsem byla zač? Co uvnitř mě zahlédl? A jaké to bude mít následky?

Únava mi nedovolila se těmi otázkami zabývat. Sotva odešli, zavřela jsem oči a spala.

Probudilo mě vrznutí dveří. Prudce jsem se ohlédla a vyjekla, když mi krkem projela ostrá bolest. Ve spáncích mi tepalo, nedokázala jsem pořádně zaostřit.

Gaba jsem poznala, až když přistoupil těsně k posteli. Omluvně se na mě usmál. „Nechtěl jsem tě vzbudit. Jen jsem se přišel podívat, jak ti je.“

„Fajn,“ zalhala jsem. „Jak dlouho jsem spala?“

„Pár hodin.“

Připadalo mi to spíš jako pár minut. Myšlenky jsem měla jako v mlze a krk mi zase hořel. Těžko se mi mluvilo. „Ta potvora, co mě pokousala... Co to sakra bylo?“

Mezi obočím se mu usadila starostlivá vráska. „Nevzpomínáš si?“

„Vím, že to byl ghúl, ale co je zač? Mikayla říkala, že je něco jako upír?“

Konečně moji otázku pochopil. „Byl jím.“

„A stalo se z něj...?“

„Kolik toho víš o upírech?“

Počítaly se informace nabyté ze seriálů a knížek? „Že na slunci shoří a živí se krví?“

„Ta část se sluncem je správně, ta krev už tolik ne. Neživí se krví jako takovou, ale životní energii, která se v ní skrývá. Můžou ji získávat i z masa nebo kostí, ale většina jich volí krev, protože je nejsnadněji přístupná. Životní energie udržuje jejich těla v

chodu a lidská je nevhodnější, protože lidmi sami bývali. Z toho důvodu se můžou krmit i na sobě navzájem, ale jejich vlastní energie je... temná. Jakmile jí upír pozře větší množství, řekněme středně velké tělo sežrané od hlavy až k patě, nenávratně ho to pozmění, zmutuje. Tak vzniká ghúl.“

Chvilku mi trvalo, než si můj otupělý mozek dokázal jeho slova přebrat. Otrásla jsem se. „Takže jsou to v podstatě upíři kanibalové?“

„To je dost přesné.“

Těžce jsem polkla a v krku mě zapálilo, jako kdyby mi na něj někdo přiložil rozžhavený nůž. Bolest mi připomněla, jak jsem ke svému zranění přišla. Ghúl, který mě pokousal, odpovídal Gabově popisu, označoval tak ale i tu beztvarou příšeru, na kterou jsem narazila v kobce. Jak by mohli být tak rozdílní? Nedávalo to smysl. „Ten ghúl na hřbitově vypadal... jinak. A nevadilo mu slunce. A proč se dají zabít jen ohněm?“

Gabe se zašklebil. Nedokázala jsem určit, jestli za to mohla vzpomínka na naše první setkání, nebo moje blábolení. „Mutace je v mnohých ohledech posílí, ale jejich tělo za to zaplatí krutou daň. Prakticky se... rozloží, nezbude z nich víc než tlející hrouda masa. Pořád dokáže tvořit upíry, na kterých se živí, ale temná energie jim nestačí, aby znovu nabyli lidskou podobu. Tu získají jen v případě, že sežerou čerstvou lidskou mrtvolu. Dokud jim životní energie pozřeného proudí tělem, můžou nosit jeho tvář.“

Žaludek mi v břiše udělal přemet. „Asi mi bude špatně.“

Smutně se pousmál. „Přál bych si říct, že to je to nejhorší, s čím se můžeš setkat, ale je to jen špička ledovce. Jestli budeš chtít, rád ti povím víc.“ Věnoval mi významný pohled. „Až ti bude líp.“

„Ale...“

„Spi. Zůstanu tu a budu odhánět příšery.“

Udělal jsem na něj obličej, ale zavřela oči, jak se přese mě převalila únava. Byla jako stádo splašených nosorožců, zadupala do země moje odhodlání zůstat vzhůru a pokračovat ve výslechu. Další lekce musela počkat. „Díky.“

„Kdykoli.“

Nevěděla jsem, jak dlouho jsem byla mimo tentokrát, ale když jsem znovu přišla k sobě, cítila jsem se podstatně hůř než předtím. Nic mě vyloženě nebolelo, ale tělo jsem měla podivně zdřevěnělé a bylo mi strašné vedro. Po čele mi stékal pot.

„Dobré ráno, Růženko.“ U mojí postele tentokrát seděl Matt. Levou paži měl ovázanou a na bradě temnou modřinu, která mu ladila s kruhy pod očima. „Jak...“

„Jestli se zeptáš, jak mi je,“ zasípala jsem, protože v krku jsem měla Saharu. „Přísahám, že tě zabiju.“

Vzal z nočního stolku sklenici s brčkem a pomohl mi napít se. Voda měla divnou pachut', nejspíš byla říznutá léky. „Lepší?“

Přikývla jsem. Bolelo to.

„Jak ti je?“

Protočila jsem oči. Idiot. „Jak myslíš?“

„Nejspíš ještě hůř, než jak vypadáš.“

„Taky ti to moc sluší.“

Ušklíbl se. Potom zvažněl. „Co jsi udělala, bylo...“

„Hrdinské?“ napověděla jsem. Opět mi těžkla víčka.

„Chtěl jsem říct pitomé.“

„Zachránila jsem ti život.“

„A málem se u toho nechala zabít.“

„Nemáš zač.“

Jestli něco odpověděl, neslyšela jsem to. Zase jsem usnula.

Probudila jsem se s kapačkou v ruce a Jamiem usazeným vedle postele. Byl ten poslední, koho bych tady čekala.

„Vy mě hlídáte?“

Neodpověděl. Nemusel. Katana, kterou měl pověšenou na opěradle židle, mluvila za vše.

Gabe sice tvrdil, že mi proměna nehrozila, ale očividně nebyli ochotni nic riskovat. Asi by mě to mělo děsit, ale ve skutečnosti mě Jamieho přítomnost uklidňovala. Kdyby se něco zvrhlo, ukončil by moje trápení dřív, než bych stihla někomu ublížit.

„Dobře.“ Zavřela jsem oči a znovu se ponořila do konejšivého náručí bezvědomí, kde nic nebolelo.

Ze spánku mě vytrhla hádka.

„Co sis krucinál myslel, Gabe?“ zavrčel někdo. Ten hlas, drsný a tvrdý, přicházel z chodby před ošetřovnou. Nepoznávala jsem ho. „Pár dní jsem pryč a uděláš si z mého domu noclehárnu? Nemůžeš sem tahat, koho si zamaneš.“

„Byla raněná, co jsem měl dělat? Přemluvil jsem ji, aby šla s námi. Její smrt by padla na moji hlavu.“

„Upřímně, překvapuje mě, že tvoje výstřelky ještě nikoho život nestály. Co Selina odešla...“

„Nemluv o ní.“ Z Gabova tónu mě mrazilo v zádech.

„Chlape, chápu, že to máš těžký, ale musíš se vzpamatovat. Chováš se nezodpovědně, ohrožuješ všechny kolem sebe. Jestli to takhle půjde dál, budu tě muset požádat, abys odešel.“

„Beru na vědomí.“

Vrzla podlaha, pak dveře. Vešel Gabe, rudý vztekem, mírně dopadající na pravou nohu. Předtím jsem si toho nevšimla, ale zřejmě z boje taky nevyvázl netknutý.

Jakmile postřehl, že jsem byla vzhůru, veškeré negativní emoce si vymazal z tváře.

„Vítej zpátky,“ usmál se. Nenechala jsem se tím oklamat. Vítaná jsem tu očividně nebyla. „Tentokrát sis pospala dlouho. Začínal jsem si dělat starosti.“

„Jak...“ Ta otázka se mi zadrhla v rozbolavělém hrdle.

I tak pochopil. „Od boje v divadle uběhly dva dny.“

Bože. Jasně že moje přítomnost tady už nebyla žádoucí. Shodila jsem ze sebe příkrývku a zvedla se do sedu. Svět se zatočil.

Gabe mě rychle podepřel. „Neměla bys vstávat.“

Odehnala jsem ho. „Jsem v pohodě.“ Vytrhla jsem si kapačku. „Musím jít.“

Ztuhl. „Slyšela jsi nás.“

„Nechci způsobovat problémy.“

„Alex...“

Nedala jsem mu šanci se dohadovat. „Díky, že jsi mi pomohl, ale už je mi dobře, vážně.“ Nebylo, ale už jsem dokázala samostatně fungovat. To muselo stačit. „Chci domů. Prosím.“

Měřil si mě pohledem, hodnotil můj zdravotní stav a zvažoval, jestli mělo cenu snažit se mě přemlouvat. Vzpurně jsem vystrčila bradu a málem vykřikla, jak mi krkem projela palčivá bolest.

Těžce si povzdechl. „Odvezu tě. Ale první by ses měla převléct.“

Kdyby na to neupozornil, ani bych si nevšimla, že jsem na sobě měla jen dlouhé pánské triko, které mi oblékl bůh ví kdo. Na pár minut odběhl a vrátil se s mými džíny, bundou a botami. Tričko zničila krev. Bylo mi to fuk. Nasoukala jsem se do vypraného oblečení a nějak jsem se zvládla přesunout před dům, kde na nás čekalo Mattovo SUV. Stále v něm visel kovový pach mojí krve. Trápilo mě to jen první minutu cesty, zbytek jsem prospala. Vzbudila jsem se, až když Gabe zajížděl na motelové parkoviště.

Vypnul motor a nedůvěřivě si přeměřil budovu před námi. „Tady bydlíš?“

„Dočasně. Neplánovala jsem ve městě zůstat dlouho.“

„A teď?“

„Nevím,“ přiznala jsem. Nechtělo se mi pryč a za pár dní zase jinam. Neustálé přesouvání z místa na místo mě unavovalo. Navíc jaksi ztratilo smysl, když jsem Liamovi odkývala, že zaujmu roli jejich vojáčka. Měl mě v hrsti, kamkoli se hnu. „Možná se chvilku zdržím.“

„Tak to by se ti mohlo hodit tohle.“ Mezerou mezi sedadly se natáhl dozadu a vrazil mi do rukou něco podlouhlého zabaleného v bílém plátně.

Zamračila jsem se. „Co to je?“

„Podívej se.“

„Nemůžeš mi to prostě říct?“

Cosí zamručel a rozhalil plátno. Uvnitř ležely dvě dýky dlouhé jako moje předloktí. Čepele měly hladké a rovné, rukojeti zdobené.

Moje zmatení se ještě prohloubilo. „Co to má být?“

Tváře mu zrudověly rozpaky. „Náhrada za ty, o které jsi přišla. Je to naše vina. Když jsme odcházeli z divadla, nenapadlo nás tvoje zbraně vzít a teď už jsou nejspíš na uhel. Tyhle nejsou úplně stejné, ale nic lepšího, co by odpovídalo tvému stylu boje, jsem v tak krátkém čase nenašel.“

Znovu jsem dýky zakryla a na vteřinu uvažovala, že bych mu je vrátila. Nedokázala jsem to. Přestože se z jeho strany jednalo jen o milé gesto, připomnělo mi, jaké to bylo,

když na mě někomu záleželo. Ten pocit prozářil moji temnotu jako maják, navigoval mě na lepší místo. Chtěla jsem si ho udržet co nejdéle. „Díky.“

Napětí z jeho ramenou zmizelo. Usmál se. „To nestojí za řeč.“

Otevřela jsem dveře auta.

„Moc se nenamáhej, dobře? Aspoň pár dní. Hrozně nerad bych si přečetl v novinách, že tě pokojská našla mrtvou na podlaze, protože jsi nedokázala odpočívat.“

„Nic neslibuju.“

„Kdybys cokoli potřebovala, zavolej.“ Kývl k balíčku v mých rukou. „Napsal jsem ti tam svoje číslo.“

Vysoukala jsem se na chodník. Připadala jsem si strašně těžkopádná, jako kdybych zapomněla, jak se hýbat. Motala se mi hlava. Po zádech mi stékal pot.

„Pomůžu ti...“

„Sbohem, Gabe.“

„Zatím, Alex.“

Vykročila jsem k hotelu. Šla jsem pomalu, snažila se neukázat, že i nejmenší pohyb pro mě byl náročný a vysilující. V zádech jsem cítila Gabův pohled, nechtěla jsem mu dát záminku, aby za mnou vyběhl. Měla jsem z něj i té jeho nesourodé skupinky kamarádů dost protichůdné pocity. Jistě, bylo by fajn mít v boji po boku někoho, kdo skutečně věděl, co dělal, ale mohla jsem jim věřit? Co by udělali, kdyby zjistili, co jsem byla zač? Nemínila jsem to zjišťovat.

S vypětím posledních sil jsem dorazila do pokoje. V krku mi s každým krokem tepalo, bolest mi vystřelovala až do konečků prstů levé ruky. Nohy mě nechtěly poslouchat. Sotva jsem za sebou zabouchla dveře, podlomila se mi kolena. Pustila jsem balíček s dýkami a odstrčila ho stranou, po čtyřech dolezla do koupelny. Muselo tam být aspoň čtyřicet stupňů. Pekla jsem se ve vlastní kůži.

Zapřela jsem se o umyvadlo a vytáhla se do stoje, abych si opláchla obličej. Pohled do zrcadla mě vyděsil. Vypadala jsem jako... No, jako mrtvola. Nezdravě bledá, šedé oči zakalené a zapadlé v temných kruzích. Vlasy jsem měla spleené a zacuchané, místy mírně flekaté, jak se mi vymývala barva. Po návratu do života jsem potřebovala změnit vzhled, tak jsem se chopila nůžek a černé barvy a od té doby jsem měla na hlavě kostrbaté mikádo. Vypadalo děsně, ale pořád o dost líp než zarudlý škrábanec na tváři a šedivá kůže na krku.

Opatrně jsem odlepila gázu, abych si svoje zranění prohlédla, a zalapala po dechu. Celou levou stranu krku jsem měla jak poleptanou od kyseliny. Rána byla ošklivá, hluboká, mokvala. Nezdálo se, že by se hojila.

„Kde jsi byla?“ Za zády se mi zjevil Liam. Ještě nikdy jsem ho neviděla tak ráda. „Nemohl jsem...“ Zmlkl, když jsem v zrcadle vyhledala jeho pohled. „Co se ti stalo?“

Nedokázala jsem mluvit. Nedokázala jsem už ani stát. Zachytil mě a zachránil před pádem na dlaždičky. Otevřela jsem mu mysl, aby si všechno potřebné mohl zjistit sám. Jeho zamračení se prohloubilo.

Položila jsem mu tvář na hrud'. Byla jsem tak slabá, nemohla jsem udržet otevřené oči.

„Pomoz mi,“ zašeptala jsem a ztratila vědomí.

5. STÍNY MINULOSTI

Nevzpomínala jsem si, co se dalších pár dní dělo. Netušila jsem ani, kam mě Liam vzal. Vybavovala jsem si jen sluncem ozářený pokoj, pohodlnou postel a oceán. Šuměl pod okny, uspával mě jako ta nejsladší ukolébavka. Vzduch byl teplý a voňavý.

Ať jsem tam strávila jakkoli dlouho, Liam se celou dobu nehnul od mojí postele. Jeho blízkost jsem cítila hluboko v sobě, mísila se s magií toho místa, nutila moje srdce bít dál, i když se mu nechtělo. Jakmile jsem se uzdravila natolik, abych se dokázala udržovat při životě sama, stáhla se, ale neopustila mě. Byla jsem za to vděčná. Vřelá a jasná, přesně zapadala do temné díry, která mě tížila v hrudi od mého zmrtvýchvstání.

„Kde to jsem?“ zeptala jsem se Liama během jednoho z kratičkých okamžiků vědomí.

„V bezpečí. Doma.“

Můj domov to rozhodně nebyl. „V nebi?“

„Pokud to tak chceš nazývat. Je zde... příznivé ovzduší. Pomůže ti načerpat síly.“

Ruka mi vyletěla ke krku. Zase byl hladký, na dotek nenesl známky předchozího znetvoření. „Vyléčil jsi mě.“

„Vyléčila ses sama,“ opravil. „Pouze jsem trochu pomohl. Tvoje zranění bylo vážné, nasáklé temnou energií toho stvoření. Ještě nejsi dost silná, aby ses s tím dokázala vypořádat.“

„Budu?“

„Brzy.“

„Jak...“

„Teď není vhodný čas na otázky. Mohli by tě slyšet.“

„Tvoji nebeští přátelé?“

„Nemám přátele.“

To mě nepřekvapovalo. Chtěla jsem to říct nahlas, ale vzal mě za ruku a umlčel mě. Něco mě zastudilo na prstu. Světlo ve mně pohaslo, zůstala jen ta ozubená díra, kterou jsem nedokázala nijak zaplnit.

„Co...“ Přelila se přese mě náhlá vlna únavy a stáhla mě zpět do bezvědomí.

Když jsem se znovu probudila, byla jsem v motelovém pokoji, po Liamovi nikde ani památky. Společně s ním a tím podivným místem zmizela i veškerá bolest a slabost. Cítila jsem se líp než kdy dřív, doslova jsem sršela energií. Běhala mi tělem jako slabé elektrické výboje, šimrala mě v konečcích prstů. Nutila mě vstát a vrhnout se do akce. Snažila jsem se její nabádání ignorovat, ale jen nabíralo na intenzitě.

Vyskočila jsem z postele. Musela jsem něco podniknout, nějak tu energii zužitkovat, než se z ní dočista zblázním. Sprovodit ze světa příšeru nebo dvě mi připadalo jako dobrý způsob. Popadla jsem dýky, které mi dal Gabe a které se pořád povalovaly na zemi, a zastrčila si je za pas. Byly těžší než sai, ale jejich váha mě uklidňovala.

Zavřela jsem oči a dovolila tomu nutkavému pocitu v břiše, aby mě zanesl, kam bylo potřeba.

Do nosu mě praštil koncentrovaný zápach výkalů. Odvrátila jsem se, stěží potlačující nevolnost. Jakmile se mi podařilo žaludek uklidnit, rozhlédla jsem se kolem a tiše zaklela. Mých služeb tentokrát bylo zapotřebí v tunelech městské kanalizace. To mě naučí vážit si nočních toulek po hřbitovech. Tam se aspoň dalo normálně dýchat.

Ignorovala jsem stažené vnitřnosti, tasila dýky a vstoupila do tunelu. Na výšku i šířku měl aspoň dva metry, přesto mi připadal hrozně stísněný, zdi se mě snažily rozmačkat. Adrenalin mi zabraňoval stočit se do klubíčka v záchvatu paniky. Pokračovala jsem vpřed, denní světlo nechala za zády. Tma mi nevadila, přesto jsem zpomalila. Pečlivě jsem volila každý krok, dávala si pozor, abych z úzkého, vlhkého chodníčku nesklouzla do zapáchající tekutiny pode mnou. Snažila jsem se dýchat pusou, ale vzduch byl těžký a toxický, škrábal mě v krku.

Stěny tunelu pokrývala souvislá vrstva slizu. Víc než to nebo obří krysy, které se mi proháněly kolem nohou, mě ale zneklidňovalo tiché bublání vody. Nedůvěřivě jsem pozorovala zakalenou hladinu, chloupky na zátylku zježené, zbraně v pohotovosti. Nebyla jsem sama. Ať ve vodě číhalo cokoli, netrouflo si to zaútočit.

Tunely se větvyly a kroutily, táhly se na míle daleko pod celým městem. Z poklopů vedoucích na ulici dovnitř pravidelně dopadaly slabé paprsky světla a rozjasňovaly nehostinné prostředí kolem. Na zemi se povalovaly zbytky tlejících zvířecích těl a kostí. Některé z nich byly dost velké, aby patřily lidem. Snažila jsem se na to nemyslet a

prostě šla. Neměla jsem ponětí kam nebo co mě tam čekalo, ale musela jsem zůstat v pohybu, aby mě nedohnal strach.

Po patnácti minutách chůze jsem dorazila k velké křižovatce tunelů. Nastražila jsem uši v naději, že zaslechnu něco, co mi pomůže vybrat správnou cestu. Zvuk tekoucí vody, který se dutě rozezníval kolem, cosi narušovalo.

Kroky. Někdo se blížil.

Schovala jsem se do stínů, vyčkávala na nejvhodnější okamžik k útoku.

Ještě chvíli.

Skoro.

Teď!

„Alex!“

Zastavila jsem se v polovině výpadu, rozpoznávajíc osobu před sebou. Spustila jsem zbraně.

„Gabe.“ Mnohem radši bych čelila hladovým nestvůrám.

„Rád vidím, že jsi v pořádku. Když ses neozvala, začínal jsem se bát, že...“ Zarazil se a nespokojeně stáhl obočí, jak mu něco došlo. „Co tady děláš?“

Na procházce jsem nebyla. „Lovím.“

„Sama? Jsi zraněná...“

„Už je mi dobře.“ Demonstrativně jsem zakroužila hlavou. „Vidíš? Jako nová. Dokážu se o sebe postarat.“

„To nezpochybňuji, ale stejně je to nebezpečné, obzvláště tady. Utopenci jsou proradní, vyčkávají, dokud nepřestaneš dávat pozor, a stáhnou tě pod vodu, kde mají výhodu. Hodí se mít někoho nablízku.“

„Utopenci?“

„Kvůli němu tady jsi, ne? Žere pracovníky městské kanalizace. Zpráv o jejich zmizení jsou plné noviny.“

Jo, to by mohl být ten důvod. „Samozřejmě.“

„V tom případě...“ Zmlkl.

„Co?“

„Poslouchej.“

Nejdřív jsem nic neslyšela, ale jakmile se mi podařilo vytěsnit zvuky kanalizace, pochopila jsem, co myslel. Křik. Zoufalé, bolestivé sténání. Nedokázala jsem určit, odkud přicházelo. Zvuk se v uzavřených tunelech nesl, lámal a odrážel.

Gabe z kapsy vytáhl stejný kompas, jaký jsem v divadle viděla u Jamieho. Nejspíš to byl dárek od Mikayly, musela ho očarovat, aby... Neměla jsem tušení, jaký měl přesně úkol, snad vyhledávat nestvůry?

„Tudy!“ zavelel Gabe, když se střelka ustálila.

Rozběhla jsem se za ním, uháněla tunely, ignorovala kaluže, sliz i pavučiny. Nárek sílil, pak ustal. Zrychlili jsme. Tunel ústil do rozlehlé místnosti, která sloužila jako čistička vody. Vzduch tady byl o něco dýchateľnější, ale rachot pracujících strojů nás ohlušoval.

Gabe složitě gestikuloval rukama. Z té změti neznámých pohybů jsem si domyslela, že nádrž uprostřed obejdeme každý z jiné strany. Rozdělili jsme se. Pohybovala jsem se opatrně, pečlivě kontrolovala okolí. Postavu skrčenou v rohu místnosti jsem i přesto málem přehlédla. Přidala jsem do kroku. Jak se vzdálenost mezi námi zmenšovala, poznala jsem, že se nejednalo o člověka. Stvoření bylo malé a vychrtlé, s šedivou pokožkou pokrytou hlubokými škrábanci. Téměř plešatou hlavu mělo neúměrně velkou k tělíčku. Sedělo nehybně v kaluži krve, břicho rozpárané, vnitřnosti vyhrězlé, v levém oku zabořený nůž.

„Gabe!“ zařvala jsem zplna hrdla, aby mě přes hluk strojů slyšel.

V mžiku byl u mě. Přeměřil si mrtvé stvoření. „Utopenec.“

„Někdo nás předběhl.“

Zamračil se a vydoloval z kapsy mobil. Myslela jsem, že v kanálech nebude signál, ale osoba na druhém konci to vzala po prvním zazvonění.

„Něco mám,“ řekl a zavěsil.

Neptala jsem se, s kým mluvil, ani jak nás měli najít. Obojí bylo zřejmé.

Pár minut poté se ze vstupního tunelu vynořili Matt a Jamie, zadýchaní během. První jmenovaný při pohledu na mě zaúpěl.

„Kde jsi to zase našel?“ křikl na Gaba. Jeho pozornost rychle upoutal zmasakrovaný utopenec za našimi zády. Obočí mu vyletělo vzhůru. „Co to sakra...“

Jamie se otázkami nezdržoval. Mlčky přistoupil k tělu a dřepel si, aby si ho mohl lépe prohlédnout. Díval se na vykuchané stvoření bez špetky znepokojení či znechucení, jako by jich spatřil už stovky. Čelist se mu napnula. „Stopy po drápech.“

To byla první věta, co jsem ho kdy slyšela říct. Měla jsem tušení, že na dlouhou dobu taky poslední.

Matt s Gabem se připojili k ohledávání mrtvol. Já se držela, co nejdál to šlo, aniž by to příliš bilo do očí. Nechtěla jsem být za citlivku se slabým žaludkem, ale ani jsem jeho obsah neplánovala vyvrhnout na podlahu.

„Vlkodlak?“ hádal Gabe.

„Vypadá to tak. Koukej na ty nohy. Rozhodně zvířecí kousnutí.“

„Ale co ten nůž?“

Matt se naklonil, aby čepel prozkoumal. Zarazil se. „Je můj.“

„Cože?“

„Všechny moje zbraně mají na rukojeti náš rodinný erb. Koukej.“ Vytrhl příšeře nůž z oka, aby mohl Gabovi značku ukázat.

Utopencovo tělo se sesunulo na podlahu a odhalilo poslední část jeho znetvoření. Na zádech měl vyřezané jedno slovo:

Pamatuješ?

Všichni jsme na ten vzkaz mlčky hleděli, jako kdybychom čekali, že z něj každou chvíli dokážeme vyčíst něco víc. Vzdale jsem to jako první a přerušila napjaté ticho.

„Někdo známý?“

Matt odtrhl oči od nestvůry a chladně se na mě podíval. „Nejspíš. Pokud přežiješ dost dlouho, v téhle profesi si naděláš spoustu nepřátel. Občas se najde někdo, kdo zatouží po pomstě. Víš, co mají společného? Všichni skončí mrtví.“

Bar U Kozího ocásku večer praskal ve švech. Ze silné nadpřirozené energie toho místa mi vstávaly všechny chloupky na těle, z hrozivého oděru se mi zase zvedal žaludek. Smrdělo to tu skoro stejně jako v kanálech, kde jsme strávili menší věčnost. Tělo utopence i místo činu jsme několikrát pečlivě prozkoumali, ale nebyli jsme o nic chytřejší. Ať ten vzkaz zanechal kdokoli, nezůstala po něm jediná stopa.

Gabe navrhl, abychom znovu zkusili štěstí s hazarem, který nám pomohl vypátrat doupeř ghúla. Pokud na Mattově noži ulpělo dost pachové stopy, démonický stopař nás

mohl k vrahovi utopence snadno navést a my ho pak ještě snadněji zlikvidovat. Jo, množné číslo. Rozhodla jsem se s trojicí lovců znovu spolupracovat. Něco mi našeptávalo, že bylo důležité, abychom pachatele co nejdřív dostali. Sdílené úsilí naše šance zvyšovalo.

Gabe přeletěl pohledem přítomné hosty a podrážděně zavrčel. I mezi zdejší klientelou nešel jeho okatý kamarád přehlédnout.

„Ještě tu není,“ zakřičel mi do ucha, abych ho přes ruch kolem vůbec slyšela. „Skočím říct Mattovi, že to chvilku potrvá. Nerad bych, aby sem vtrhl a zbytečně nám zavařil, protože se mu zdálo, že se dlouho nevracíme.“

„Proč prostě nešel s námi?“ Místo toho s Jamiem zůstali v autě.

„Má na tohle místo dost vyhraněný názor. Prý se ve společnosti démonů zdržuje, jen pokud je u toho může podříznout.“

„Kam se podělo nech být, co nikomu neubližuje?“

„V tom se neshodneme. Pro Matta je svět černobílý, byl tak vychovaný. Všechno nadpřirozené je špatné a mělo by se to zlikvidovat, tečka.“

„Bydlí s čarodějkou,“ připomněla jsem a snažila se nespekulovat, co by si asi myslel o mně, kdyby zjistil pravdu.

„Čarodějky jsou nestranné, ty mu nevadí. S Dougem už je to horší.“

„Kdo je Doug?“

„Promiň, zapomněl jsem, že jste se nepotkali. Je to náš... společník. Ten dům, kam jsem tě vzal, patří jemu. To s ním jsem... mluvil před ošetřovnou.“

Podle mě se spíš dohadovali, ale nechala jsem to plavat. „Taky je lovec?“

Zavrtěl hlavou. „To je dlouhý příběh na jindy a jinam. Zůstaň tady, hned jsem zpátky.“

Přesunula jsem se k baru, abych neblokovala vchod, a opřená o pult čekala, až mě někdo přijde obsloužit.

„Váš přítel musí být buď velice odvážný, nebo hodně hloupý, když vás na podobném místě nechá samotnou,“ odušil někdo vedle mě.

Obrátila jsem se k muži po mojí pravici. Mohlo mu být kolem pětatřiceti, měl dlouhý nos a výrazně řezanou bradu, tváře zarostlé několikadenním strništěm. Tmavé vlasy mu spadaly do čela a kontrastovaly se světlýma očima. Na rtech mu hrál jeden z těch pokřivených úsměvů, který slušným holkám mohl přinést jenom problémy. Necítila

jsem z něj nemrtvý chlad upíra ani divokost vlkodlaka, nebyl to ale ani člověk. Možná čaroděj? Nějaký druh démona? Nedokázala jsem to určit.

„Třeba ví, že si nemusí dělat starosti, protože se o sebe zvládnou postarat sama.“ Neobtěžovala jsem se ho opravit, že jsem s Gabem nechodila. Nejspíš bych mu tím jen nahrála do karet.

Jeho úsměv se nezměnil, přesto najednou vypadal víc pobaveně. „O tom nepochybují.“

„Jestli na mě nepřestanete zírat, s radostí vám to předvedu.“

„Žádné násilí, zlatíčko,“ varoval mě barman, který mi konečně začal věnovat pozornost. „Co ti můžu nabídnout?“

Jeho neonově oranžové oči mě tak šokovaly, že jsem zapoměla objednávku.

Spiklenecky na mě mrkl. Přívětivý obličej měl nepřírozeně protáhlý, což ještě zvýrazňovala dlouhá kozí bradka. Byla sněhově bílá stejně jako jeho vlasy, ale vinu neneslo stáří. Nemohlo mu být víc než padesát.

„Pivo, prosím,“ zamumlala jsem a snažila se nezírat.

Kývl ke dveřím. „Pro Gaba taky?“

Asi jsem vypadala hodně překvapeně, protože se zasmál. Znělo to spíš jako zamečení. „Všichni tady ho znají, poslední dva měsíce byl... trochu moc horlivý. Po tom, co se přihodilo se Selinou... No, asi se potřeboval rozptýlit.“

Selina. To jméno už jsem jednou slyšela. „Kdo je...“

„Co kdyby ses přestal starat o můj život a věnoval se hostům, Carle?“ zavrčel mi za zády Gabe, než jsem tu otázku mohla dokončit. „Dělá se ti fronta.“ Hlas měl chladný a útočný, úplně jiný, než jakým mluvil se mnou.

Carl zvedl ruce v obranném gestu a odhopsal (způsob jeho pohybu se nedal nazvat chůzí) obsloužit další zákazníky. Gabe na bar hodil zmačkanou bankovku, popadl naše piva a zamířil na opačnou stranu místnosti. Věnovala jsem Carlovi omluvný úsměv, zavadila pohledem o tmavovlasého muže vedle, který pro změnu věnoval úsměv mně, a skrz masu těl se procpala za Gabem. Usadil se u stolu s výhledem na vchod, který mu uvolnili čtyři šupinatí mladíci. Připojila jsem se k němu a několik minut jsme mlčky usrkávali pivo, zatímco Gabe bojoval s podrážděním.

„Znáš ho?“ zeptal se tak najednou, že mi zaskočil doušek v puse.

Rozkašlala jsem se. „Koho?“

Sotva patrně kývl hlavou někam za mě. „Toho chlápka u baru, co na tebe zírá od chvíle, co jsme si sedli.“

Ohlédla jsem se a narazila na světle modré oči v pohledné mužské tváři. Neznámý mi pokynul skleničkou na pozdrav.

Ignorovala jsem ho a otočila se zpátky ke Gabovi. „Když jsi byl pryč, pokoušel se mě balit. Aspoň myslím. Taky mě mohl chtít sežrat.“

„Rozhodně ta první možnost.“

Věnovala jsem mu významný pohled. „Dle všeho jsem magnet na pochybný existence.“

Vědoucně se zašklebil a znovu si přihnul. „To ti připomenu.“

Konečně se k nám připojil hazard a výměnou za čerstvou dávku jater nám sdělil adresu. Sice jsem se v tomhle světě nepohybovala dlouho, ale připadalo mi to příliš snadné.

„Nelíbí se mi to,“ sdílela jsem svoje obavy s Gabem, když jsme o hodinu později kráčeli prázdným parkem. Nikdo s rozumem tu nezůstával po setmění, akorát jste si tím koledovali o problémy. Zloději a drogoví dealéři nám vrásky nedělali. „Něco tu smrdí.“

Matt, který šel s Jamiem několik kroků před námi, si odfrkl. „Strávili jsme půl dne v kanálech. Nejspíš to budeme my.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Jestli se bojíš, můžeš počkat v autě.“

„Já se...“

Tichý podvečer prořízlo zavytí. Kluci se okamžitě dali do pohybu, opustili dlážděnou cestičku a ponořili se mezi stromy, hnali se za zdrojem toho zvuku. Vyrázila jsem jen o vteřinu později, ale nedokázala jsem s nimi srovnat krok. Byli příliš rychlí, proplétali se mezi kmeny a přeskakovali překážky s jistotou, která mi scházela. Jejich náskok se zvětšoval, mizeli mi z dohledu. Pokusila jsem se přidat a zakopla o vystouplý kořen. Na okamžik jsem ztratila pevnou půdu pod nohama. Potom jsem na ní přistála obličejem napřed. Rozkašlala jsem se, pusou plnou hlíny. Tvář i dlaně mě pálily čerstvými odřeninami. Ihned se začaly hojit.

Zvedla jsem se na kolena. Tehdy jsem ji zahlédla, její jasně růžová mikina prosvítala mezi keři. Po čtyřech jsem se prodrala nízkým porostem na malou mýtinu, v

jejímž středu ležela asi čtyřletá holčička s blondatými vlásky a potřhaným oblečením. Nehýbala se.

„Kluci!“

Otřela jsem si zakrvácené dlaně do kalhot a přiskočila k dívence. Kůži měla ještě teplou, ale nedokázala jsem jí nahmatat pulz. Hrudník se jí nezvedal. „Gabe!“

Začala jsem s masáží srdce. Křehká dětská žebra mi praskla pod dlaněmi. Pokračovala jsem.

„No tak, no tak, prober se,“ pobízela jsem ji. Musela se probudit. Prostě musela. Měla před sebou celý život. „Kde jste? Pomoc!“

Z dlaní mi vyšlehla magie. Naplnila drobné tělíčko, obalila nečinné srdce a pevně ho zmáčkla. Holčička se sípavě nadechla. Já vykřikla. Hrudí mi projela ostrá bolest zlomených žeber, na rukou a nohou se mi otevřely tržné rány totožné s těmi dívčinými. Ta už na sobě neměla ani škrábanec. Co to sakra...

Síla, která mnou od pobytu u Liama pulzovala, se dala do práce, rychle a efektivně hojila převzatá zranění. Byla jsem skoro vyléčená, když jsem za zády uslyšela pohyb. Tiše jsem odfrkla. Ti si teda dali načas.

Otočila jsem se v očekávání některého ze svých společníků.

Ze stínu velkého stromu se vynořila chlupatá hlava s protáhlým čumákem. Vlk na mě upíral jantarové oko, druhé mu chybělo. Zadržela jsem dech, přesunujíc se tak, abych bezvědomou dívku chránila vlastním tělem. Pomalu jsem se natahovala po záložním noži skrytém ve vysoké botě, ke kterému jsem měla snadnější přístup než k dýkám za pasem, nespouštěla z vlka zrak. Zavrčel, varoval mě, ať se přestanu hýbat. Rychle jsem zbraň tasila. Čepel neměla ani deset centimetrů, v porovnání s jeho mohutným tělem vypadala jako párátka.

Odhalil zuby v imitaci ušklíbnutí a udělal krok naším směrem.

„Nepřibližuj se!“ Magie ve mně se vzedmula a vyšlehla proti vlkovi jako bič. Zakňučel a stáhl ocas, hlavu sklopenou.

Zmrzla jsem. Jak jsem to sakra udělala?

Vlk se otřepal, jeho chvilková submisivita zmizela. Propaloval mě pohledem. V oku se mu odrážela nenávist, která rozhodně nebyla zvířecí. Připravil se k útoku, tesáky vyceněné.

Vzduchem se mihla stříbrná čepel a zarazila se zvířeti hluboko do pravého boku. Vlk vydal vysoký, trýznivý zvuk. Přikrčil se. Nad hlavou mu bezúčelně proletěl další nůž. Blížily se dunivé kroky.

Vlk vystartoval proti mně. Zvedla jsem zbraň, připravená bránit sebe i holčičku. Nezaútočil. Dobré dva metry přede mnou se odrazil a přeskočil nás, zmizel ve tmě mezi stromy. Téměř ve stejné chvíli na mýtinu vpadl Matt, v ruce připravený další házecí nůž.

„Odřízni ho!“ zakřičel přes rameno a prohnal se kolem, jako by mě neviděl, plně soustředěný na pronásledování vlkodlaka.

V závěsu za ním dorazil Gabe. Vrhł se za mnou na zem, přejíždějíc vyplašeným pohledem moje zakrvácené oblečení. „Jsi v pořádku?“

„Nic to není. Podívej se na ni.“

Posunula jsem se, abych mu uvolnila cestu k dívence. Byla tak malá a křehká, jako porcelánová panenka.

Spěšně jí zkontroloval pulz. „Nezdá se zraněná, musel ji jen omráčit. Bude v pořádku.“ Odmlčel se. „Alespoň po fyzické stránce.“

Ta slova visela nad mýtinou, temná a tíživá, dokud se nevrátil Matt a nenahradil je spoustou pepných nadávek.

„Zdrhl,“ oznámil mezi klením. „Ten čokl je zatraceně rychlejší, ztratil se nám mezi stromy.“

„Vrátíme se pro něj. Teď odsud musíme dostat tu malou.“

Matt přistoupil blíž, aby si dívence prohlédl. „Změní se?“

Gabe zavrtěl hlavou. „Nepokousal ji. Vlastně to vypadá, že se jí ani nedotkl.“

To nebyla tak úplně pravda, ale vykládat jsem jim to nehodlala. „Tak proč ji unesl?“

„Asi svačina na později.“

Dělala jsem, že jsem Matta neslyšela. „Nejdřív zabil utopence, aby vzápětí sebral malou holku a nechal ji ležet ve křoví? Opravte mě, jestli se mýlím, ale to mi nepřijde jako typické chování vlkodlaka.“

„Hraje si s námi.“

Švorně jsme se otočili na Jamieho, který se k nám nepozorovaně připojil. Slyšet ho mluvit mi pořád připadalo zvláštní. Jeho hlas byl drsný, plný zkušeností a podivného klidu, který přicházel s věkem. K nanejvýš dvacetiletému klukovi se nehodil.

„Tohle jsem našel.“ Zvedl růžovou pérovou bundičku a roztáhl ji, abychom si mohli přečíst rudý vzkaz na zádech.

Jdu si pro tebe.

„Co to do pekla...“

Gabovo zmatení jsem sdílela. „Pořád žádné nápady, kdo to může být?“

Matt pokrčil rameny. „Záleží na tom?“

„Řekla bych, že docela jo. Někdo vám očividně jde po krku...“

„...a my se s tím vypořádáme po svém,“ utnul mě až moc rázně. Začínala jsem mít dojem, že věděl víc, než dával najevo. Netlačila jsem na něj. Ať skrýval cokoli, nic mi do toho nebylo.

Přemístili jsme dívku na přístupnější místo a zavolali sanitku. Ta dorazila o několik minut později v doprovodu dvou policejních aut. Blikající světla přitahovala pozornost, kolem domnělého místa činu se tvořily hloučky lidí.

Matt s Jamiem odjeli, ale Gabe se zdržel. Z bezpečné vzdálenosti jsme celou scénu sledovali. Chtěla jsem se ujistit, že se o tu malou postarají, blízkost policistů mě ale znervózňovala.

„Neboj,“ uklidňoval mě, jako by mi četl myšlenky. „I kdyby si nás všimli, budeme pro ně jen další zvědavci v davu.“

„Ty meče, co máš na zádech, by je mohly trochu znepokojit.“

Zavrtěl hlavou. „Normálové vidí jen to, co vidět chtějí, a většina z nich nemá zájem se o existenci magie dozvědět. Díky tomu můžou příšery pobíhat kolem, aniž by se jejich fotky každý den objevovaly na internetu. Je to jako... dobrovolná slepota. Na zbraně se vždycky nevztahuje, proto ty naše Mikayla navíc skryla halícím kouzlem. Dokud meči někoho nepřetáhnou po hlavě, ničeho si nevšimnou.“

Ta smršť informací mi asi měla všechno objasnit, ale ve skutečnosti vyvolala víc otázek, než kolik jich zodpověděla. „Normálové?“ zeptala jsem se na to první, co jsem nechápala.

„Obyčejní lidé bez magických schopností a znalostí o nadpřirozeném světě. Čarodějky je tak označují.“

„Aha.“ Znělo to dost tupě. Když jsem byla s Gabem, často jsem si tak připadala. „Očividně se mám ještě hodně co učit.“

„Čeká tě spousta práce.“ Spiklenecky na mě mrkl. „Pomůžu ti, jestli budeš chtít.“

Asi to myslel vážně, protože mi to nabízel už podruhé. Lákalo mě přijmout, ale nemohla jsem. Tohle byla poslední společná mise. Jakmile vlkodlaka dostaneme, musela jsem se s nimi rozloučit a přesunout se zase o dům dál. Bude to bezpečnější pro všechny zúčastněné strany. „Popřemýšlím o tom.“

„Dáš mi aspoň svoje číslo? Nebo budu muset dál pobíhat po městě a doufat, že na tebe narazím?“

Neochotně jsem mu číslo nadiktovala. Používala jsem starý telefon na kredit, takže nebyl problém ho vyhodit a pořídit si jiný, kdybych se chtěla vypařit. „Ozvi se, jestli něco zjistíte. Chci být u toho, až toho zmetka dostanete.“

„Buď opatrná.“

„Já vždycky.“

Tentokrát jsem kecala. Toulala jsem se temnými ulicemi a aktivně hledala problémy. Potřebovala jsem se rozptýlit. Dneska se událo tolik věcí, co jsem nechápala... Kdybych se teď vrátila do motelu, ze všech těch nezodpovězených otázek, kterými bych se užírala, by mi explodovala hlava. Z toho už bych se asi neuzdravila.

Přitáhla jsem si bundu k tělu, abych se ochránila před studeným lednovým větrem, když jsem za sebou ucítila něčí přítomnost, cizí a nepřátelskou. Bleskově jsem se ohlédla, díky připravené k akci. Při pohledu na snědou ženu s uhlově černými vlasy až k pasu jsem zaváhala. Její výrazné indické rysy se mi zdály povědomé.

„Co si myslíš, že děláš?“ vyštěkla, propalujíc mě temnými, starověkýma očima. Čekala jsem, že bude mít přízvuk, ale její angličtina byla čistá a plynulá. „Neměla jsi právo zasahovat. Byla moje.“

Co to sakra mlela? „Měla bych vědět, o co jde?“

„Podváděla jsi. Nemůžeš podvádět smrt.“

Ostře jsem se nadechla. Myslela tu holčičku z parku. Nelíbilo se jí, že jsem ji zachránila. Pokrčila jsem rameny. Její problém. „Pozdě.“

Exotickou tvář jí zkřivil hněv. „Myslíš si, že jsi nedotknutelná, protože tě přivedli zpátky? Vzala jsem si tě jednou, můžu si tě vzít znova.“

Najednou stála přímo přede mnou a otevřenou rukou mě uhodila do hrudi. Nebyla to silná rána, ale vyrazila mi dech. Tvrdě jsem dopadla na chodník. Srdce mi bušilo jako splašené, snažilo se utéct před žářem, který mě zevnitř spaloval. Poslala jsem léčivou magii, aby utržené zranění eliminovala, ale žádné nenašla. Bolest, která mě ochromovala, neměla fyzický důvod. Byla jsem v pořádku.

Nepřipadala jsem si tak.

Vykašlala jsem krev. „Co jsi mi... pro... provedla?“ V hrudi mi chrčelo, plíce nepracovaly správně.

„Teď už nejsi taková hrdinka, co?“

Odplivla jsem jí k nohám další várku krve. „Jdi... do háje.“

„Až po tobě, Spasitelko.“

To slovo mě zasáhlo jako kopanec do břicha. Nezeptala jsem se, jak o mojí pravé identitě věděla. Nečekala jsem ani, co udělá dál. Sebrala jsem poslední zbytky sil a přenesla se pryč.

Zhmotnila jsem se na podlaze v koupelně mého motelového pokoje. Žaludek se mi převrátil naruby a celý jeho obsah letěl ven. Nepomohlo to. Svalila jsem se na bok, schoulila se do klubíčka. Vnitřnosti se mi kroutily, srdce mě pálilo, hlava třeštila. Třásla mnou zimnice. Nedokázala jsem se pohnout.

„To přejde,“ zamumlal někdo a zvedl mě do náručí. „Budeš v pořádku.“

Chvilku trvalo, než jsem dokázala zaostřit na jeho tvář. Liam. To bylo podruhé během několika málo dní, co mi přispěchal zachránit zadek. Asi bych mu měla koupit čokoládu nebo tak něco. Nebo mu aspoň poděkovat.

„To není nutné.“

„Zase se... mi vrtáš... v hlavě?“

„Kdybych to nedělal, nevěděl bych, že mě potřebuješ. Preferovala by ses nadále válet ve zvratcích?“

Mlčela jsem. Přešel do vedlejší místnosti, položil mě na postel a roztrhl mi triko na dva kusy. Neměla jsem sílu protestovat. Přejel mi prsty po hrudi, jeho dotek mě na ledové pokožce příjemně hřál. Mezi obočím se mu objevila drobná vráska. Nadzvedla jsem hlavu, abych zjistila její důvod.

Nebyl to hezký pohled. Kůži jsem měla bledou a průsvitnou, protkanou sítí namodralých žil. Těsně pod levou klíční kostí zářila černá, kruhová podlitina. Další se

nacházela nad středem hrudní kosti a třetí někde mezi desátým a jedenáctým žebrem na levé straně. Všechny díky mému pohybu ožily, promlouvaly ke mně bodavou bolestí.

Co mi to ta černovlasá potvora provedla?

„Jak...“

„Nemluv,“ přikázal Liam a položil mi ruku na srdce. Jeho magie mi vystřelila do hrudi, vřelá a zářivá. Chlad ustoupil, bolest začala otupovat. Stahovala se z mého těla, vyháňena Liamovou mocí, až po ní zůstala jen štiplavá ozvěna v místech podlitin.

Zase jsem se mohla volně nadechnout. „Co to sakra bylo?“

„Vybrala tě,“ řekl, jako by to něco znamenalo. „Neměla na to právo. Promluví mi s ní.“

Tak počkat. „Znáš ji?“

„Jmenuje se Moira a ty bys ji nejspíš nazvala smrtkou. Pomáhá v přechodu těm, jejichž čas nadešel.“

„Děláš si legraci? Proč mě krucinál chtěla zabít? Pokud pracuje pro vás, jsme na stejné straně!“

„Nesnažila se tě zabít, jen ti ublížit. Protože prakticky již mrtvá jsi, tím, že tě označila, probudila stíny tvých smrtelných zranění, které z tebe začaly sát život. Tvoje magie by se s nimi nakonec dokázala vypořádat, ale stálo by tě to spoustu sil a bolesti. Chtěla ti dát za vyučenou.“

„Proč? Kvůli té malé holce?“ To vážně čekala, že ji nechám umřít?

„Využila to jako záminku, má na tebe spadeno od chvíle, kdy ses vrátila. Byla jsi jedna z jejich duší, nelíbí se jí, že jsme tě přivedli zpět. Prý to narušilo přirozený řád věcí.“

„Narušilo?“

„Moira nevidí souvislosti.“

„Takže narušilo.“ Super. Teď abych si hlídala záda ještě i před Smrtí osobně.

Naklonil hlavu na stranu, obočí stažené. „Bojíš se.“

To byl hodně slabý výraz. „Divíš se mi?“

„S Moirou si nemusíš dělat starosti. Postarám se, aby tě víckrát neobtěžovala.“

Slabě jsem se zasmála. Nic nechápal. „Není to jen o ní. Netuším, co dělám. Tenhle svět... Nevyznám se v něm.“

„V pravý čas začne vše dávat smysl.“

„Jinou písničku neumíš?“

„Jsem tady, nebo ne? Pomáhám ti, kdykoli to jde, ale jistou hranici překročit nemohu. Co se naplnění tvého poslání týče, nesmím zasahovat.“ Odmlčel se, uvažoval.

„Existuje způsob, jak bys mohla získat množství odpovědí.“

„Poslouchám.“

„Drž se těch lovců. Pohybují se v našem světě dlouho, dokáží tě v něm navigovat. Uč se od nich, podstup jejich výcvik, následuj je do boje. Získej si jejich oddanost – mohla by se hodit. Ale nepouštěj si je příliš blízko. Nikdo nesmí znát pravdu o tom, kdo jsi. Pokud by se o tobě dozvěděli naši nepřátelé, nikde bys nebyla v bezpečí.“

Moc hezký plán, ale měl jednu chybičku. „Nemyslím si, že se mnou chtějí mít cokoli společného.“

„Tak proč je ten chlapec tady?“

„Jaký chlapec?“

Na kůži mě zašimrala magie. „Nemáš zač.“

Zmizel.

Někdo zabušil na dveře. Seskočila jsem z postele, spěšně se prohlédla a šla otevřít. Liam mi vyčaroval nové oblečení, takže jsem si nemusela dělat starosti, že bych někde byla upatlaná od zvratků.

Gabe mě přivítal širokým úsměvem. „Nový účes?“

„Cože?“ Rukou jsem si prohrábla vlasy. Na dotek byly hebké, jako čerstvé umyté, a sestřih už se nezdál tak okousaný. Odhadovala jsem, že i barva byla teď jednolitá. Tolik k těm Liamovým kecům, že nesměl zasahovat.

„Líbí se mi.“

„Díky. Co tady děláš?“

„Nebrala jsi telefon, chtěl jsem se ujistit, že jsi v pořádku. Ten vlkodlak zná tvůj pach, mohl tě sledovat.“

Těžko, jelikož moje pachová stopa končila v místě, odkud jsem se přenesla. To jsem mu ale říct nemohla. „Ten vlkodlak má díky Mattovi rozervanou slezinu.“

„Slezina je na druhé straně.“

„To je fuk. Zranil ho stříbrem, potrvá, než se uzdraví.“ Nebo mi aspoň připadalo, že rány od stříbra se vlkodlakům hojily pomaleji. Zatím jsem jich potkala jen pár a žádný z nich nebyl zrovna sdílný, když přišla řeč na jejich slabiny. „Nic mi nehrozí.“

„Možná ne, ale stejně se mi nelíbí nechávat tě tady samotnou. Děláš ze sebe snadný cíl.“

„Nemám moc na výběr.“

Přešlápl. „No vlastně... To je další důvod, proč jsem přišel. Rád bych ti nabídl útočiště.“

„Prosím?“

„Vrat' se se mnou.“

„Ani náhodou. Nebudu se cpát někam, kde o mě nestojí.“

„Doug utrpěl chvilkový zkrat mozku. Složil přísahu poskytnout bezpečný přístav všem lovcům v nouzi, dveře jeho domu jsou ti otevřené.“

„Nemyslím si...“

„Je to nejrozumnější řešení. Jinak budu muset kempovat na parkovišti, abych na tebe mohl dávat pozor.“

„Posluž si.“

„Pojeď se mnou,“ nedal se, hlas sladký jako med, britský přízvuk ještě výraznější než obvykle. „Aspoň než dostaneme toho vlkodlaka.“

„A muset každý den poslouchat Mattovy kecy? Radši risknu svoje šance tady.“

„Většinu času jsi byla v bezvědomí, neviděla jsi ani zlomek domu. Pokud nebudeš chtít, nemusíš nikoho z nás potkat. Prosím? Cítil bych se mnohem líp, kdybych věděl, že jsi v bezpečí.“

Upíral na mě ty nekonečně modré oči a já v nich na okamžik spatřila někoho jiného.

Nedokázala jsem odporovat. Nechtěla jsem. Nehledě na Liamův úžasný plán jsem si stále myslela, že zaplétat se s lovci bylo riskantní a v nejhorším případě mě to mohlo stát život. Nestarala jsem se. Protože nehledě na to, kdo jsme byli, živí nebo mrtví, všichni jsme chtěli jedno. Nebýt na tomhle zvráceném světě sami.

„Tak dobře.“